

ΕΤΟΣ

Α

Ἑγερτήριο

Διευθ. Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗΣ

ΑΡΙΘ.

17

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΟ ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ

ΤΕΡΠΕΙ· ΜΟΡΦΩΝΕΙ· ΕΞΥΨΩΝΕΙ

ΚΑΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΩΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΝΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ, ΘΑ ΤΑ ΕΧΕΤΕ ΜΟΝΟΝ ΜΕ
150 δρ. που είναι η ετήσια συνδρομή
75 ή εξάμηνος, 40 ή τριμήνιος

ΔΑΤΙΜΗΣΣ ΔΙ΄ ΟΗΜΙΣΕΩΝ

Η τελευταία σελίς τοῦ ἐξωφύλλου Δρχ. 2000 — Δ' χρομὸς 2500 — Ἡ δευτέρα καὶ τρίτη σελίς Δρχ. 1000 — Δ' χρομὸς 1.50
Διαφημίσεις ἐντὸς τοῦ κειμένου καὶ ἐντὸς πλαισίου Δρχ. 500.

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΤΑΧΕΙΑΣ ΕΞΕΛΪΞΕΩΣ
ΕΙΣ ΕΝΑ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΤΕΡΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Υπό την Τραπεζικήν καὶ οἰκονομολογικὴν ἰδιοφυῶν, πλουτισμένην καὶ ἀνυψωμένην καὶ ἀπὸ καλλιτεχνικῶς καὶ ἀνθρωπιστικῶς ροπᾶς, τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς κ. **ΛΟΒΕΡΛΙΟΥ**, δικαίως κατέκτησε καὶ κατακτᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπην του, διὰ τὸ τόσον εὐεργετικὴν αὐτῆς «**ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ**» τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον σᾶς δίδει τόκον 4 ο/ο, ὄχι μόνον σᾶς δίδει τὰ χρήματά σας ὅταν θέλετε νὰ τὰ πάρετε, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον καὶ ἂν τυχὸν ἀρρωτήσετε σᾶς δίδει δωρεὰν ἀποζημίωσιν καὶ ἀκόμη ἂν σᾶς συμβῇ ἀνεπανόρθωτον ἀτύχημα, δίδει εἰς τὴν οἰκογένειάν σας ἀποζημιώσεις!

Αὐτὸ τὸ μέγα εὐεργέτημα μόνον στήν

ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ

ὅτι τὸ δοῦν

ΙΔΡΥΘΗ
ΕΝ
ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
1912

Ενέσθησις
ΤΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ — ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ — ΤΟΥ ΠΙΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
ΚΑΙ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗΣ

πρὸς ΑΝΥΨΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΓΟΥΛΙΟΣ

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΥΠΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΦΩΣ

Ζ.
Η ΓΛΗ, Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ

Ἡ θεωρία τῆς ἐξελέξεως ἐπροκάλεσε μεγίστην ἀντίδρασιν ἐκ μέρους τῶν θρησκευτικῶν ὁργανώσεων, καθότι εἶνε εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὸ βασικὸν δόγμα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐνεφανίσθη αἰφνιδίως καὶ τέλειος ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπροκάλεσε ἐπίσης σφοδρότατας συζητήσεις μεταξύ τῶν ἐπιστημόνων διότι παρουσιάζει τόσας ἐρωτηματικά, τόσα σημεῖα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀδυνατεῖ ἡ ἐπιστήμη νὰ δώσῃ ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησιν ὥστε παρέχει εὐρύ ἔδαφος διὰ διαφορετικὰς ἀντιλήψεις.

Πάντως σήμερον αἱ ἐπιστημονικαὶ ἐνδείξεις εἶνε ὑπεραρκεταί, ὥστε νὰ θεωρεῖται ὡς βεβαίωτος ἡ ἐξέλιξις τῶν ὄντων. Ὡς δὲ ἤδη εἴπομεν τὸ πῶς ἐπακριβῶς γίνεται αὕτη ἡ μεταμόρφωσις καὶ ἐξέλιξις τῶν εἰδῶν πόρῳ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχῃ ἐξηγηθῇ. Μία μεγάλη δυσκολία εἶνε τὸ ὅτι ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν ἐξέλιξιν διὰ τῆς κατ' εὐθεῖαν παρατηρήσεως, ὡς ἐκ τῆς ἀφαντάστου δραδύτητος, μὲ τὴν ὁποίαν γίνεται. Ἡ ζωὴ ἐξελέχθη εἰς δεκάδας ἢ ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων ἐτῶν ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος εἶνε μόνον ἐπτα ἔως δέκα χιλιάδες ἔτη πού ἤρχισεν νὰ παρατηρῇ καὶ μελετᾷ τὸν ἐκυτόν του καὶ τὴν ζωὴν.

Ἡ ἐξέλιξις καὶ ὁ Δημιουργὸς

Οἱ ὀλισθαί ἐθεώρησαν ὅτι ἡ ἐξέλιξις τῶν ὄντων, ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐνεφανίσθησαν τυχαίως καὶ οὐδεμία Διάνοια ὑπάρχει διευθύνουσα τὰ πάντα. Ἐν τούτοις αὐτὸς οὗτος ὁ Δάρβιν ὁ περισσότερο δλων γνωστὸς διὰ τὰς ἐρεῦνας του ἐπὶ τῆς ἐξελέξεως ἐπίστευε ἀκραδάντως εἰς τὴν ὑπαρξίν Δημιουργοῦ καὶ νόμου πού διέπουν τὰ φαινόμενα, καὶ οὐδέποτε ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ ἐξέλιξις εἶνε εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὴν ὑπαρξίν Δημιουργοῦ. Ἴδού τι

γράφει ὁ Δάρβιν εἰς τὸ τέλος τοῦ πεντακκοσίου γνωστοῦ ἔργου του. «Περὶ καταγωγῆς τῶν εἰδῶν». «Εἶνε γοητευτικὸν νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς πυκνοφυτευμένην ἀκτὴν σκεπασμένην ἀπὸ ἀνθοῦντα φυτὰ, καθὰ εἶδου; κελαδοῦντα πτηνὰ, βομβοῦντα ἔντομα, ἔρπετά, καὶ νὰ σκεφθῇ ὅτι διὰ αὐτὰ τὰ σχήματα τῆς ἐξελέξεως τὰ τόσον διαφέροντα ἀλλήλων, καὶ ἐν τούτοις τόσον ποικιλοτρόπως ἀλληλέγγυα, διέποντα, ἀπὸ νόμους ἐξακολουθοῦντας νὰ δρῶσι ἀδιαλείπτως περὶ ἡμῶν.

Καὶ εἶνε ἀληθὺς μεγαλοπρεπὴς ἡ ἀπίστις ὅτι ὁ Πλάστης ἐνέθετο τὸ σπέρμα πάσης περικυκλοῦντος ἡμᾶς ζωῆς μόνον εἰς ἓν ἢ ὀλίγα σχήματα καὶ ἐνῶ ὁ πλανήτης μὲς ἀκολουθῶντος ἀναλλοιώτους νόμους τῆς βιότητος διατρέχει τὴν τροχίαν του ἐξέθρεψε καὶ ἐξακολουθεῖ ἐκτρέφειν ἐκ μίας τόσο ἀπλῆς ἀρχῆς, τὴν ἀπειρὸν σειρὰν τῶν ὄντων καὶ θαυμαστῶν σχημάτων.

Ἐπίσης ὁ ἕτερος τῶν μεγάλων ἐρευνῶν τῆς ἐξελέξεως ὁ Δαρμάρ γράφει εἰς τὸ ἔργον του «Ζωολογικὴ Φιλοσοφία» σελίς 48. «Ἀναμφιβόλως οὐδὲν ὑπάρχει εἰμὴ διὰ τῆς θελήσεως τοῦ ὑπεράτου Δημιουργοῦ τῶν πάντων. Σεβόμενος λοιπὸν τὰ διατάγματα τῆς ἀπείρου αὐτῆς σοφίας περιορίζομαι εἰς τὰ δοκίμια ἐνδὲς ἀπλοῦ παρατηρητοῦ τῆς φύσεως. Καὶ ἐὰν κα-

τερθῶσω νὰ διευκρινήσω κατὶ εἰς τὴν ὁδὸν πού ἠκολούθησε ἡ φύσις διὰ νὰ κάμῃ τὰ δημιουργήματά της θὰ εἴπω χωρὶς φόβου νὰ ἀπατηθῶ ὅτι ἠθέλησε ὁ Δημιουργὸς τῆς νὰ ἔχῃ αὕτη, αὐτὴν τὴν ιδιότητα καὶ αὐτὴν τὴν δύναμιν.»

Τὸ ὁρολόγιον τοῦ Σύμπαντος

Ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῆς ἐξελέξεως καὶ τοῦ Σύμπαντος ὁ κ. Ἐλισαῖος Γιαννίδης εἰς τὸ ἤδη ἀναφερθέν ἔργον του «Τὸ μεγάλο πρόβλημα» δοκίμιο κριτικῆς τοῦ ὀλισμοῦ, λέγει ἀντικρουῶν τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν ὀλισθῶν. «Ἡ θεωρία τῆς ἐξελέξεως εἶνα μόνον πρᾶμα ἀποδείχσει πῶς δὲν ὑπάρχει φανερὴ ὁρατὴ, ἀμύση, ἐπέμβασις μιάς διανοίας στα φαινόμενα τοῦ ὁργανικοῦ κόσμου, καθὼς ἀλλοῶστε δὲν ὑπάρχει καὶ στὸν κόσμον ἐν γένει. Ἦ δὲ ὅμως ὑπάρχει πῶς ἀπο τὰ φαινόμενα τι ὑπάρχει στὸς γενικότερους νόμους τῆς φύσεως, ἀπ' αὐτοὺς ἐπομνηστικῶς αὐτὰ τὰ φαινόμενα δὲν μποροῦμε νὰ ξέρουμε. Θεατὲ, στὸ παράδειγμα τοῦ παιζέται στὴ σκηνὴ τοῦ κόσμου δὲν ἔχουμε ἰδέαν τοῦ τί γίνεται στὰ παρασκήνια.

Ἡ ἐπιστήμη βρίσκειται στὴ θέσιν ἐνδὲς ἀνθρώπου πού ἐξετάζει τὸ μηχανισμό ἐνδὲς ρολογιοῦ κορυδισμένου καὶ πού ἀνατρέχοντα ἀπὸ τροχὸ σὲ τροχὸ ἐξηγεῖ καθε κίνησιν, περὶ αὐτὸ ἀποτελεσματικὸν οἱ αἰτίαι καὶ τέλος φτάνει στὰ ἐλατήρια καὶ λέει. Νὰ καὶ ἡ ἀρχικὴ αἰτία δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀνάγκη νὰ δεχθῶ διάνοισιν στήν κίνησιν αὐτοῦ τοῦ μηχανισμοῦ. Καὶ ὅμως μένει ἀκόμη τόπος γιὰ τὴν ὑπόθεσιν μιάς διανοίας πού ἐφτίανσας καὶ κοῦρδισε τὸ ρολόγι καὶ ἴσα-ἴσα ἡ ἀξία αὐτῆς τῆς διανοίας βρίσκειται σὲ ποῦτο πού τὸ ἐφτίανσας καὶ τὸ κοῦρδισε μὲ τέτοιον τρόπον ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται ὅτι

ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Μόλις πετιούνται ή άντρες του 'Ηλίου και χρυσώνουν την άνοιξη, πη μέρα, την φωτόλουστη και θεόλουστη ημέρα της άνοιξης.

Με την προβολή των πρώτων άκτιών του 'Ηλίου προβαίνω και εγώ εις το παράθυρόν μου. Αντίκρυ μου δυο άνθισμένες άμυδαλιές, σκιρτούν με το πρώτο λούσιμό των ήλιακών ακτί- νων, σκιρτούν από χαράν, χάρμα και καμάρωμα της ψυχής και των όφθαλ- μών. Η ψυχή μου, σφίχτομπερατω- μένη στην δδύνη της άρχίζει στο φεγ- γοβόλημα της άνοιξιάτικης ημέρας,

τερα να σκουντά τους τροχούς με το δάχτυλο.

Η εξέλιξις έχει σκοπόν

Οι όλιστάι λαμβάνοντες άφετηρί- αν από τας εργασίας των σοφών Άρ- βι: και Ακμάρι και εντιθέτως με τας άπόψεις αυτών περί δημιουργού τας όποιας άνωτέρω ανεφέραιεν Ιαχυρί- οθησαν θέτοντες ώ, θάσιν ότι ή εξέ- λιξις γίνεται υπό την πίεσιν των έ- ξωτερικών συνθηκών και μόνον ότι έφ' όσον αι συνθήκαι αυτές είναι τυ- χαίαι και ή εξέλιξις των ειδών γίνε- ται τυχαίως και μοιραίως, και έθεώ- ρησαν και τοσούτο ώ: Ένα έπιχείρημα έναντίον της όπάρξεως μιας όπεριά- της διανομίας διαπόσεως τα πάντα.

Αλλ' ως ήδη είπομεν ή οησιρινή έπιστήμη με τα νέα στοιχεία που έ- χουν συσσωρευθή υπό των έρευνητών θεωρεί ότι ή εξέλιξις γίνεται κυρίως υπό την ώθησιν της έσωτερικής, ζωτι- κής ενεργείας των όντων και έτσι τελειεί πλέον ότι ή εξέλιξις αυτή έχει σκο- πόν και άλλοι μιν λέγουν ότι ή εξέ- λιξις τελειεί προς μίαν άγνωστον σκο- πιμότητα. Άλλοι δέ θεωρούν ότι τελ- νει συγκεντρωμένης προς διαρκή αυ- τετελειοποίησιν και διαρκή αύξησιν της αυτοσυνειδήσεως.

Είς το προσεχές: 'Ο άνθρωπος μεταβάλλεται από τον πίθηκον ;

Ριζοκαλ άνακαινήσεις του α' Εγγενηρίου λέναν προσεχώς θα έμφανισθή με νέαν αίμα νέαν ζωήν, νέαν μορφήν. Αναμείνατε λίγο.

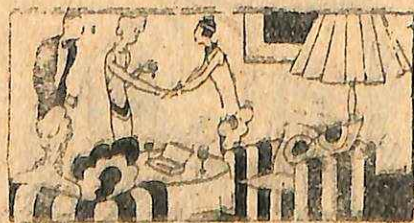
να ξεκλειδώνεται, ν' άπαλαφρώνη, να διαχύνεται προς την όμορφιά της περίξ άνθοβολούσης άνοιξης.

Ενώ ή φύσις μου σκιρτά εις το μειδίημα του Θεού, το όποιον άντι- προσωπεύει ή μυρδεσσα άνοιξις, ή θεόλουστος και ήλιόλουστος άνοι- ξιάτικη ημέρα, αντιθέτω, ή ψυ. ή μου κατασπαργμένη από τον άνήκουστον πόνον που την ύπαχρεώνει ή εδαιο- θησία της να αισθάνεται από την κοι- νωνικήν αθλιότητα, δεν με άφίρει να χαρώ το θεϊον δώρον: Τήν άνθοστό- λιστη άνοιξη.

Τι όμορφη ή φύσις, τί ώρατος ό κόσμος, που τόσον άσχημον και κα- κόν κάνουν οι κακοί άνθρωποι του.

Γιατί Θεέ αυτή ή ήθική αντίνο- μία ; Γιατί Δημιουργέ, δεν έπλασες και τον άνθρωπο θεόλουστον σαν την ήλιόλουστην άνοιξί σου ; και αντί να του γιμισής με άνθη και μυρωδιές την ψυχήν, με φθόνον και ζόρον του την ένεπλησες; και αντί να την κά- μης Ικανήν να πετάη με μεγαλοφε- ρυγισμόν, μέχρι των ύπερουρανίων, να άνέρχεται μέχρι των ήρώ των των Θεών, να ψαύη το Μεγαλειον των και να συνδιαλεγεταί με τους Μεγάλους στοχασμούς των την έξαμες σαν το εύτελές σιρσυθιον να αισθάνεται εύ- χαριστήσιν εις το να μπιμπικίση την κόπιν ;

Ω ανίξις που σε ζηλεύω που είσαι πάντα ώρατα και άνθόλουστη και σκorpάς παντός τη χαρά και τη με- λωδία, τα μύρα και τα άρώματα από τα όποια είναι άποκαλύμμενες ή δηλη- τηριασμένες από την κοινωνικήν ανα- θυμίασιν ευαίσθητις ψυχές.

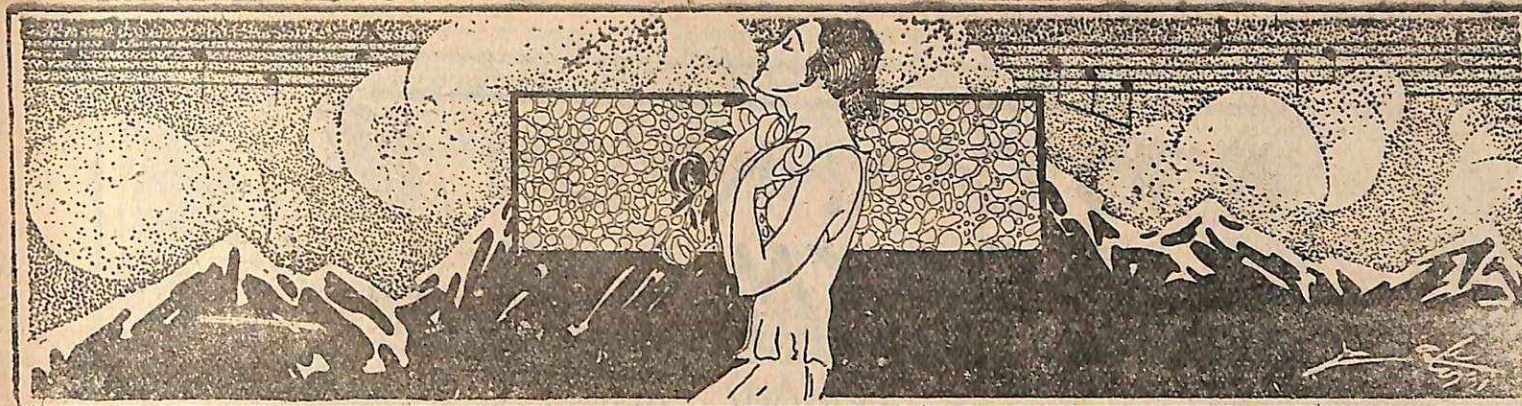

ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Εάν θέλετε να διδαχθήτε κατά τρόπον σαφή, πρακτικόν, εύκολως πραγματοποιήσιμον, πώς να άποκτήσετε μεγίστην πρα- κτικήν Ικανότητα εις την ζωήν, πώς να δημιουργήσετε Ιαχυρόν, Ισορροπημένον και έλκυστικόν χαρακτήρα, πώς ν' άπαλλαγίτε όλων των έλαττωμάτων σας, πώς να διατηρήσετε ή επανακτήσετε την ύγιειν σας, πώς να ανα- πνεύσετε τα ψυχοδιανοητικά σας προσόντα την όρθην κρίσιν, την θέλησιν, την μνήμην, την αυτοκυριαρχίαν την αυτοπεποί- θησιν, τον προσωπικόν μαγνη- τισμόν το έσκεμμένον θάρρος κλπ. και γενικώς πώς να βαδί- σετε προς την πραγματοποίησιν περισσευτέρας ύγειας, επιτυχίας, ευτυχίας και αγαπής και προς την λύσιν όλων των άτομικών σας προβλημάτων, μελετήσατε τας έκδόσεις μας: «ΤΥΧΟΕΚ- ΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ» και «ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΩΤΕΡΑΝ ΖΩΗΝ» υπό Αθ. Αθανασούλη Μ.Δ.Ψ.Ε. και μία νέα ζωή άρ- χισή σας. Ένδραφερον και τα σου φύλα. Παλουνται εις τα κυριωτερα βιβλιοπωλεία Αθη- νων και Πειραιώς προς Αρχ. 30 έκων.ον.

Βιβλίον 16 σελ. με τον τίτ- λον «Ποιόν είναι το προβλημα σας» περιέχον λεπτομερή ανα- λυσιν των ους μοναδικων αυτών έργων οτελλεται εις τους αιτούν- τας. Έπαρχίαι: 40. Έξωτερικόν Σελήνιον 3/6. Γραμματε: Ψυ- χολογικόν Ινστιτούτον Έκδοτος, 6015 Σαντιεροζα, Πει- ραιεύς.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Ο ΚΟΥΚΚΟΣ

Ήρθαν τα χελιδόνια. Η μυγαδιές άνθισμένες. Τα βουνά πράσινα. Μοσχο- βολούν τα περιβόλια.

Ο γέροντας κι' ο νεός, περνούν σκυ- φτοί. Σκυφτός ό γέρος με το ουτιδαμένο μέτωπο κι' με τα τσαρωμένα μάγουλα και τα ξερά νάματα, που τρίζουν σαν περιπα- τη και τάσπρα σαν χιόνι μαλλιά και με τα θολά, σαν θιμπωμένα τζάμια μάτια. Σκυφτός διαβαίνει ό γέροντας, άκουμπών- τας το ξερό κουφάρι στο ροζασμένο ρα- βδί του. Κι' ό νεός, με δροσάτα σαν μη- λα μάγουλα και με τα κόκκινα σαν κερά-σια χείλια, και με τα μαύρα μαλλιά και με το κορμί το όλόισιο κι' όλόθοο και με τα μάτια τα λαύρα σαν άναμμένα κάρ- βουνα, κι' ό νεός με τα δεκτοχτώ του χρόνια σκυφτός διαβαίνει...

Βήγει βογγάει ό γέροντας, στενάζει ό νεός παράμερα κρυφά. Στενάζει κρυφά μην τον Ιδούν τα φουντωμένα δένδρα κι' τον είρουνε: θούν, μην τον άκούσουν τα χερω- πτά τ' άηδόνια και τον μαλώσουν...

Και λέει ό γέροντας στο νεό: «Αι, σύ βλαστάρι της ζωής, που το δροσάτο κορμί σου δεκαοχτώ πρωτομα- γιές έμέτρησε ως τώρα... Αι σύ λουλοδι- πούγις άκόμη μισάνοιχτα τα πέταλα. Δέ- κα όχτώ χρόνια! Αχ! Αι σύ λοιπόν ανα- στενάξεις: Αι σύ λοιπόν περπατείς σκυ- φτός το δρόμο αυτό που εινε στρωμένος γι' όσνα με μενεξεδένιους τάπητας και μυ- ρομένα διδάνια; Στενάξεις και σύ, που ή ζωή με τα τροφαντά της μπράτσα σ' άγ- καλιάζει γλυκά και σε καλεί στο μεγάλο συμπόσιο της νεότητος ;

Αι σύ που χίλια στόμ' τα ξαναμμένα άπ' τον Πόθο, χιλιάδες χίλια βαμμένα με το όλοφουρο αίμα της ήδονικής μέθης, σου τάζουν την εύτυχία την πλατεία και πρόχειρη, που χιλιάδες χεράκια τρυφερά κι' άφράτα και τρυφερά άπλώνουν στα χείλια σου ξεχειλισμένο της χαράς το χυ- σό κίπελλο. Αι, σύ που χίλιες φωνίτσες άπολές σαν κελάδι τινα πουλιού σου κρά- ζουν γλυκά: Έλα ό νεέ! Έλα ό νεέ!

Έλα να πιούμε άπ' το χρυσό ποτήρι της Χαράς και το Πόθο... Έλα να πιούμε μ' ένα στόμα και να μεθύσου- με. Τι ; συχαίνεσαι; Για ίδες τα χείλια μας πώς είνε να- θάρια, και κόκκινα και φλο- γισμένα και βαφτισμένα μέσ' την καθάρια και αλόβιστη κολυμπήθρα της Αγάπης. . . Έλα ό νεέ! να πιούμε και να χορτάσουμε το κρασί που μάς χορίζει ή καλόβολη μάν- να μας ή φύσις. Τι; Δεν έρχε-σαι τρεγάτος; Διστάζεις; Χά- χά... Τρέξε λοιπόν. Νά δέ βλέπεις της μέλισσες που πη- γαίνουν μαζί; Δεν βλέπεις της πεταλούδες που πηγαίνουν

ζευγαρωμένες ; Δεν βλέπεις το βωδι πώς μονοκρίζει λαχταριστά και καλεί τις άγε- λάδες στο εύλογημένο συμπόσιο της Ή- δονης; Ό έλα νεέ μην άργείς !

Αχ! δέκα όχτώ χρόνια... Μπομπουκι που δεν άνοιξε καλά τα πέταλά του άκό- μα κι' ό σπόρος μέσα του χλωρός και έ- ξηραντος άπ' το λιοπύρι της ζωής και του γοήνου έτοιμος να ριζοβλήση στη γή και ν' άνθισή, να γεννήση να πλάσση. Δέκα όχτώ χρόνια !

Στενάζω εγώ γιατί είμαι γέρος. Έγώ δεν έχω τα δεκαοχτώ σου χρόνια. Στενά- ζω εγώ γιατί δεν έχω μάτια καθορά ν' άν- τιχρύσουν κατάματα το μεγάλο πανηγύρι στην άνθισμένη φύσι.

Στενάζω εγώ γιατί δεν έχω ταυτιά μου γερά ν' άκούσω την παναμονία συναυλία που στήνουν τ' άηδόνια στις άνθισμένες λεμονιές.

Στενάζω εγώ γιατί έχω χείλια στεγνά που τρέμουν και δεν μπορούν να πιούν άπ' της Ήδονης το εύλογημένο κρασί.

Στενάζω εγώ γιατί θυμάμαι κι' εγώ τα δέκα όχτώ μου χρόνια που πέρασαν άγύ- ριστα.

Στενάζω εγώ γιατί θυμάμαι τους νε- κρούς του άναίσθητοι άνύπαρκτοι, ξεσαρ- κομένα κόκκαλα κοιτώνται μέσ' την άσ- πλαχη γή.

Αχ στενάξεις και σύ που το δροσάτο κορμί σου δέκα όχτώ πρωτομαγιές μονάχα έμέτρησε ως τώρα.

Και είπες ό νεός στο γέροντα.

Στενάζω ναί! Γιατί νοιώθω να ξυπνά- η στα στήθεα μου μία πόλ' άνίκητη και μου καίει τα σπλάχνα. Στενάζω ναί! Γιατί νοιώθω μέσ' στη ψυχή μου ν' άπλώνον- ται φτερά που δεν μπορούν να σύρουν και ν' άνεβάσουν το βαρύ και σαοκωμένο κορμί μου ψηλά στα γαλανά παλάτια του όνειρομένου πύθου. Στενάζω, ναί! Γιατί θέλω να στραγγίσω τη θάλασσα της Ή- δονης μ' ά μ' μπορώ γιατί είνε άπέραντη

της Ήδονης ή θάλασσα και πνίγει το μι- κρό μου λαρύγγι, το διψασμένο. Στενάζω ναί! Γιατί θέλω ν' άπλώσω τα χέρια μου τα κοντά σ' όλα τα όμορφα περιβόλια της ζωής τα μυρωμένα μ' ά μ' δεν μπορώ... Στενάζω, ναί! Γιατί θέλω να φιλήτω όλα τα κατακόκκινα και θερμοασμένα άπ' τον πόθο χείλια... μ' είνε άμέτρητα και δεν μπορώ... Στενάζω, ναί! Γιατί ζηλεύω τά- στέρια της πεταλούδες, τα βουνά τα δέν- δρα, τα πουλιά, τη θάλασα, τα κόκκινα μάγουλα, τάφρατα χέρια, τα μεταξένια μαλλιά... Στενάζω, ναί! Γιατί θέλω ν' άγ- καλιάσω το άπειρο μ' ά μ' δεν μπορώ... δεν μπορώ και στενάζω....

Κι' όταν βραδυάζη και Ισκιώνουν τα δένδρα και λάμπουν τ' αστέρια ψηλά και μοσχοβολούν ή πασχαλιές ό κούκος ψηλά στο φουντωτό κλαρί θρονιασμένος με τη θλιβερή τη φωνή που σκώβει λάκκο στην ψυχή και φθάνει βαθειά άκούγεται μο- νότονα άκούραστα άσυγκίνητα διάφορα : Κούκου !., Κούκου !., Κούκου !..

K. M.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένας ράπτης έπήγε μια μέρα εις τον Ιππότην ντε Καλμπάν τον λογαριασμόν. 'Ο Ιππότης έδέχθη εις το διαμυτιόν του ένώ άκούη τον ήσαν στο κρεβάτι.

— Σας έφερα τον λογαριασμόν του εί- πε δειλά ό ράπτης και θά σας παρκα- λούνα πολύ να μου έδινατε κα' απέ- ναντι...

— Καλά του άπήντησεν ό Ιππότης, Άνοιξε το συρτάκι του γραφείου μου.

— 'Ο ράπτης άνοίγει ένα συρ- τάρι.

— Όχι αυτό... Το άλλο., προσθάται ό Ιππότης ό όποι- ος τον παρηκόλouthει...

— 'Ο ράπτης άνοίγει το δεύ- τερο συρτάρι.

— Έκείνο που είνε από κάτω του λέγει πάλιν ό Ιππότης. Θυμάσαι... Τι βλέ- πεις μέσα σ' αυτό το συρτά- ρι ;

— Βλέπω, απήντησεν ό ράπτης ένα σωρό σημειώ- ματα.

— Είνε λογαριασμοί του λέγει ό Ιππότης ντε Καλμπάν ρ'έ και τον δικό σου μέσα, κι' άγύρισε από άλλο πλευ- ρό.

ΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ

Όταν στο τέλος της ζωής του ο Κλαυμένης φιλόσοφος γνώρισε κι' αυτός τα μικρά βέλη της 'Αθηναϊκής κακίας και κατηγορήθηκε επί ασφβεία και σύρθηκε σ' έδίκη ο Περικλής ο ευγνώμων μαθητής του που ήξερε τόσο ώραία ναπολογείται και να λυτοώνει τους αγαπημένους από κάθε κίνδυνο, είπε στους 'Αθηναίους κατά τον 'Εομπίπο «τι έχετε να κατηγορήσετε σ'όν 'Αναξανόρα; Είμαι μαθητής του κι' ή ζωή μου σπιονήθηκε πάνω στα διδάγματά του... Τι έχετε να κατηγορήσετε σ' αυτήν;»

Για να νιώσουμε λοιπόν έντελώς τη ζωή αυτή του μεγάλου Περικλέους για να φωτίσουμε έντελώς την εποχήν που ζοιοθανάτισε με τόνονα του πρόπε να δούμε ποιά 'ναι τα διδάγματα του 'Αναξανόρα, που στάθηκε ο μόνος διδάσκαλός του στη γνώση όπως ο Λάμπων στη Μουσική.— Τι ήταν εκείνο που ο σκυθρωπός έρευνητής ούρανίων κόσμων έποδόθηκε στη μοναδική ευφυΐα του Ξανθίππου και τον ανέδειξε κατά τον Πλάτωνα τον μεγαλύτερον των ρητόρων, κατά τον Θεουκιδίδη, τον μεγαλύτερον των πολιτικών;

Στο Φαίδρο (269Ε) μās λέει ο Πλάτων...

«Ο Περικλής έγινε ο τελειότατος πάντων στη ρητορική γιατί ο 'Αναξανόρας τον ενέπλησε μετεωρολογίας κι' εκτός της φυσικής ευφυΐας του τοΰδωκε το τελεσιουργόν και το ύψηλόνον...»

Ο Πλούταρχος λέει πώς τον έστόλισε με «όγκον και φρόνημα δημαγωγίας έμβριθεστερον μετεωρίσας και συνεξάρης το αξίωμα του ήθους» αυτού

Ο Διογένης ο Λαέρτιος στο έπιγράμμα πούχει κάνει στον 'Αναγόρα λέει πώς με τη σοφία του απάλλαξε τον Περικλή από τη μιλακακότητα του βίου... Κι' ο Περικλής ο ίδιος αναγνωρίζοντας τη σημασία πούχε για τη ζωή του ο δάσκαλός του όταν του βρήκε μια μέρα εξαντλημένο πιά από το γήρας αδύνατο άρρωστο παραμελημένο κι' απ' αυτό τον τον ίδιο που τον κρατούσαν άπα

ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ

σχολημένο διαοκώς τα πολιτικά εκλαίγε κατά τον Πλούταρχο όχι τον έτιμοθάνατο σοφό παρά τον ίδιο τον έαυτό του. που έκανε τέτοιο πολύτιμο σύμβουλο στην πολιτική του. κι' άκουσε το μικρό και τόσο φιλοσοφικό παράπονο του δασκάλου

«Ω Περικλές και οι του λύχνου χρεΐαν έχοντες έλαιον επιχρυσούν»

Κι' αλήθεια ήταν ο λύχνος σ' όλη τη σταδιοδρομία του Περικλέους.— Γεννημένος Κλαζομένος γιός 'Ηνιοβόλου ή Εδβούλου ήλθε σ'ατάς 'Αθήνας, το 456 τότε που ο Περικλής άνοχιζε τη δράση του, και πέθανε το 428 ένα χρόνο πιά ύστερα από το μεγάλο μαθητή του 'Εζης 72 χρόνια διαρκώς με το μάτι στραμμένο στον Ουρανό έρευνώντας τον ήλιο τα άστρα κι' όλο το φυσικό κόσμο.—

Δέν φοριζεις διόλου για την πατριδα σου» τ'όπε κάποιος που δέν ένέκρινε την άδιαφορία του στην πολιτική. Μη λές τέτοια λόγια; Για την πατριδα μου διαρκώς φρονιζώ απάντησε κι' έδειξε τον ούρανό.— «Δέν καλλιεργείς τα κτήματα σου προά τ'αφίνεις και τα έρημώνουν τα ξένα πρόβατα» του παραπονέθηκαν οι συγγενείς του.

«Φροντίσετε σεις γιαυτά» είπε κι' από μεναλοφροσύνη κι' ένθουσιασμό για τον άνώτερο προορισμό του παρήτησε τη μεγάλη και πλούσια περιουσία του στους συγγενείς του αντίθετα προς το μαθητή του τον Περικλή που φρόνιζε πολύ για τη δική του έχοντας

ένα αξιότατο οίκονόμο και επιστάτη, κατά τον Πλούταρχο τον Εδάνελο.

Κύταζε με μεγάλη περιφρόνηση τις ανθρώπινες πολυτέλειες και μάταιες εκδηλώσεις του πλούτου... ήξερε το φθαρτό της ανθρώπινης ζωής κι' από την ύψηλή έδρα της έποπτείας του όκτειρε και περιφρονούσε κείνα που θαύμαζαν οι άλλοι.

Τό μεγαλοπρεπέστατο τάφο του Μουσώλου το ένα από τα 7 θαύματα του αρχαίου κόσμου ο Διογένης ο Λαέρτιος μās λέει πως τον άνόμαζε «τάφον πολυτελή λελιθωμένης ούσίας είδωλον Μπροστά στη παντοδυναμία της φύσεως και στο μυστήριο του θανάτου το βέβαιο κι' αναπόφευκτη καταδίκη μου κι' ή άποφάσεις των νηινών δικαστηρίων θά τον έκαναν να γελάση άν αυτός ο φιλόσοφος είξερε είναι το γέλιο

— Στην είδηση πώς οι 'Αθηναίοι τον κατεδίκασαν σ'ε θάνατο έοήμην, που του την έφεραν στη Ψάμψακο όπου είχε καταφύγει σύμφωνα με τη συμβουλή του Περικλή, είπε για τούς δικαστές του. «και κείνους και μένα προ πολλού μās έχει καταδικάσει σ' αυτή την ποινή ή φύσις» 'Η πίκρες της ζωής δέν άγγιζαν τη θεωρακισμένη από τη φιλοσοφική απάθεια καρδιά του κι' ή καρός δέν έσκόρπιζαν ποτέ τα σύννεφα από το σκυθρωπό μέτωπο του

«Ούτε να κλάψη ούτε να μειδιάση τον είδε ποτέ κανείς» μās λέει ο Αιλιανός.

Η συμφορής δέν τον άγγιζαν βαθειά γιατί τον εύρισκαν προοιομασμένο... Στην άγγελία πώς πέθαναν τα παιδιά του απάντησε «ήξερα πώς θά 'εχα θνητούς».

Σ' όλα τα πράγματα σύμφωνα με τις θεωρίες του και τα διδάγματα της έρεύνης του γύρευε να βοηφυσικές αιτίες. Χτυπούσε τις προλήψεις και δεισιδαιμονίες κι' έρχινε το φώς της επιστήμης κατά της μαντείας και της άγνοίας.

Ο Πλούταρχος μās αναφέρει πώς κάποτε έφεραν στον Περικλή ένα μονέκρον κορίον, πούχε γεννηθή στα πόμινιά του... Ο Λάμπων ο μάντις έλεγε πώς αυτό είχε σημάδι καλό για τον Περικλή γιατί τα δυο κέρατα πού-

ΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ

ένα αξιότατο οίκονόμο και επιστάτη, κατά τον Πλούταρχο τον Εδάνελο.

Κύταζε με μεγάλη περιφρόνηση τις ανθρώπινες πολυτέλειες και μάταιες εκδηλώσεις του πλούτου... ήξερε το φθαρτό της ανθρώπινης ζωής κι' από την ύψηλή έδρα της έποπτείας του όκτειρε και περιφρονούσε κείνα που θαύμαζαν οι άλλοι.

Τό μεγαλοπρεπέστατο τάφο του Μουσώλου το ένα από τα 7 θαύματα του αρχαίου κόσμου ο Διογένης ο Λαέρτιος μās λέει πως τον άνόμαζε «τάφον πολυτελή λελιθωμένης ούσίας είδωλον Μπροστά στη παντοδυναμία της φύσεως και στο μυστήριο του θανάτου το βέβαιο κι' αναπόφευκτη καταδίκη μου κι' ή άποφάσεις των νηινών δικαστηρίων θά τον έκαναν να γελάση άν αυτός ο φιλόσοφος είξερε είναι το γέλιο

— Στην είδηση πώς οι 'Αθηναίοι τον κατεδίκασαν σ'ε θάνατο έοήμην, που του την έφεραν στη Ψάμψακο όπου είχε καταφύγει σύμφωνα με τη συμβουλή του Περικλή, είπε για τούς δικαστές του. «και κείνους και μένα προ πολλού μās έχει καταδικάσει σ' αυτή την ποινή ή φύσις» 'Η πίκρες της ζωής δέν άγγιζαν τη θεωρακισμένη από τη φιλοσοφική απάθεια καρδιά του κι' ή καρός δέν έσκόρπιζαν ποτέ τα σύννεφα από το σκυθρωπό μέτωπο του

«Ούτε να κλάψη ούτε να μειδιάση τον είδε ποτέ κανείς» μās λέει ο Αιλιανός.

Η συμφορής δέν τον άγγιζαν βαθειά γιατί τον εύρισκαν προοιομασμένο... Στην άγγελία πώς πέθαναν τα παιδιά του απάντησε «ήξερα πώς θά 'εχα θνητούς».

Σ' όλα τα πράγματα σύμφωνα με τις θεωρίες του και τα διδάγματα της έρεύνης του γύρευε να βοηφυσικές αιτίες. Χτυπούσε τις προλήψεις και δεισιδαιμονίες κι' έρχινε το φώς της επιστήμης κατά της μαντείας και της άγνοίας.

Ο Πλούταρχος μās αναφέρει πώς κάποτε έφεραν στον Περικλή ένα μονέκρον κορίον, πούχε γεννηθή στα πόμινιά του... Ο Λάμπων ο μάντις έλεγε πώς αυτό είχε σημάδι καλό για τον Περικλή γιατί τα δυο κέρατα πού-

προπε νάχη ο κορός ήσαν οι δυο ίσχυροι πολιτικοί οίκοι που ίσχυαν τότες του Θεουκιδίου του Μιλησίου και του Περικλέους.

Μά το μονόκερο αυτό κοιάοι που νεννήθηκε στη ποίμνη του Περικλή δείχνει πώς αυτός θά επικρατήσει του αντιπάλου του και θά μείνη μόνος άρ γητός επί κεφαλής της πόλεως.

Ο 'Αναξανόρας ήταν μπροστά.— «Σπάσετε το κεφάλι του κοροΰ είπα» να μάθετε την αϊτία»... Κι' όταν σφάχτηκε ο κορός κι' άνοιχθηκε το κορμί του έδειξε τον ένκεφαλο που δέν είχε γεμίσει όλη τη βάση όπως συνήθως παρά είχε μαζεμένη σαν αυγό, κάτω από το μένος ακριβός που είχε φυτρώσει και άψιγή το μοναδικό κέρατο του κοροΰ.

— Κατάπληκτοι οι θεαται μās λέει ο Πλούταρχος, θαύμαζαν τότε τον 'Αναξανόρα, μα ή μοναδική ίκονότης και το πολιτικό δαιμόνιο του Περικλή, έδικαίωσαν άργότερα και το Λάμπωνα.

Αντάξιος μαθητής του ο Περικλής, χτυπούσε το ίδιο με θάρρος, τις δεισιδαιμονίες του όχλου που άντεστρατευόταν συχνά τα στρατηγικά σχέδιά του.

Τα πλοία ήσαν έτοιμα για έκστρατεία και ο λαός άπαιτούσε ναναβληθή γιατι την παραμονή είχε γίνει έκλειψς ήλιου πράγμα που νομιζόταν κακός οίωνός για την επιχείρηση. Ο Περικλής στάθηκε τότε με θάρρος μπροστά στον όχλο και σηκώνοντας τη χλαμύδα του σκέπασε το πρόσωπό του...

«Νά τι συνέβη και στο ήλιο είπα, ή γή στάθηκε μπροστά του και έσκέπασε... Τι σχέση έχει αυτό με την έκστρατεία μου».

Έτσι σ' όλες τις περιστάσεις ακολουθώντας το άτρο της αλήθειας που ο σοφός δάσκαλός του έστησε μπροστά του μπόρεσε ο μεγάλος κυβερνήτης να οδηγήση το σκάφος της Πολιτείας ανάμεσα από τις τρικυμίες που ο πιά άστατος λαός του κόσμου έσέκωνε σε κάθε του βήμα στο ασφαλέςατο κι' ένδοξο λιμάνι της χρυσής εποχής.

(Στο επόμενο, το φιλοσοφικό σύστημα του 'Αναξανόρα.

Η ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΕΥΔΟΞΙΑ, ΠΟΥΛΧΕΡΙΑ, ΜΑΘΗΝΑ'Ι'Σ

Από την διάλεξιν του κ. Γκεργκουόρ

Περί τα μέσα της παρελθούσης έβδομύος ο καθηγητής της Βυζαντιολογίας κ. Γκεργκουόρ εις την Γαλλικην έσχολογικήν σχολήν, ώμίλησεν περί της Βυζαντινής Αέλής του 5 μ. χ. αιώνος. Με μ ά ζωντανή περιγραφή έφερε το άκροατήριον του εις τα άδύτα της βυζαντινής αέλης της εποχής εκείνης. Θα δόσωμε σήμερα μια περίληψιν, γάριν του άναγνωστών του «Έγεστηρίου», της διαλέξεως του διαπρεπούς καθηγητού.

Ο 5 μ. χ. αιώνας είναι πολυτάραχος, θεολογικός και παραδόξος, άλλα εν τούτοις τόσον έλιστικτός, διότι ή διέπουσα μοσφή είχε μια θελκτική φυσιογνωμία, μια έξαισία δσον και σκανδαλώδης γυναικός.

Πρόκειται περί της πρώτης αυτοκρατείας του Βυζαντίου της Ευδοξίας της Φοβγνισίας—Φραγκοβελγίδης κατά του Γκεργκουόρ—συζύγου του αυτοκράτορος 'Αρκαδίου, ή οποία εν πολλοίς υπήρξε και ή προαπεικόνισις όλων των μετέπειτα αυτοκρατορισών.

Η Ευδοξία γυναικα φίλεις και πολυτάραχος, ήνετο εις συχνάς δεινέσεις με τον άγιον 'Ιωάννην τον Χρυσόστομον και διά τον λόγον αυτόν της δίδουν άκρίβη έλευτον όσιν εις την ιστορίαν της Έκκλησίας. Τόν άντρα της 'Αρκαδίον ή Ευδοξία ά τον τραβούσε κυριολεκτικώς από την μήτη, τον θυμώδη και κάπως χονδροκέφαλον έκείνον αυτοκράτορα.

Στην δουλία του κ. Γκεργκουόρ έβηθετο από ένα νοστιμώτατον βιβλίον την «Ζωήν του 'Αγίου Πορφύριου» άρχι επισκόπου της Ρόζης, και έτσι έσώκωσε την πορφυράν αυλαίαν, ή οποία έκρυβεν εις όλον τον λαόν κοινόν και μεγάλους τιλολόχους, την Αύγουσαν, την αυτοκράτειραν Ευδοξίαν και ούτω εισήλθεν εις την ιδιαιτέραν της ζωής.

Προσέλασεν ή δεινικής καθηγητής την συνάντησιν της με τον άγιον άρχιεπίσκοπον (το Πορφύριον) ή οποίος ήλθεν το έτος 400 μ. χ. εις την Κωνσταντινούπολιν διά να ζητήσει την ιεράν χάριν το θεοκρατικώτερον έργον από την Ευδοξίαν το διάταγμα δηλαδή: που θα του επέτρεπε να παρέδωξη εις τός φλόγας του είδωλολατρικούς ναούς της Γάλης της επισκοπικής του πόλεως που έμεινε προσκολλημένη εις διά της βροχής Μάρων.

Ο αυτοκράτωρ 'Αρκαδίου ήρνήθη να ένδωξη το διάταγμα τούτο έχων υπ' όψιν του ότι ο λαός της πόλεως ταύτης έπλήρωσε τικτικά τούς φάρυγες του και δέν έτέδωσεν εις τας παραλήσεις του Πορφύριου.

Ο Πορφύριος όμως πολύ επιτυχώς έμπνευσθεϊς, μπόρεσε ν' άποκτήση από τον ζητούσε δι' άλλου τρόπον ίσως του καλλιτέρου. Προέβιν εις την Ευδοξίαν, ή οποία γεννούσεν όλο κορίτσια ότι πολύ ρήγορα ήθελε γεννηθή ή Κοίσαρ.

Η γεωφρεσία έξηπληρώθη και έγεννήθη ή Ευδοξία. 2ος. Η Ευδοξία με μια ποιηρία πέτυχε την ένδοξον του διατάγματος ούδ' οί είδωλολατρικοί ναοί της Γάλης

ΣΟΦΙΑ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗ

Η ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΕΥΔΟΞΙΑ, ΠΟΥΛΧΕΡΙΑ, ΜΑΘΗΝΑ'Ι'Σ

Από την διάλεξιν του κ. Γκεργκουόρ

Περί τα μέσα της παρελθούσης έβδομύος ο καθηγητής της Βυζαντιολογίας κ. Γκεργκουόρ εις την Γαλλικην έσχολογικήν σχολήν, ώμίλησεν περί της Βυζαντινής Αέλής του 5 μ. χ. αιώνος. Με μ ά ζωντανή περιγραφή έφερε το άκροατήριον του εις τα άδύτα της βυζαντινής αέλης της εποχής εκείνης. Θα δόσωμε σήμερα μια περίληψιν, γάριν του άναγνωστών του «Έγεστηρίου», της διαλέξεως του διαπρεπούς καθηγητού.

Ο 5 μ. χ. αιώνας είναι πολυτάραχος, θεολογικός και παραδόξος, άλλα εν τούτοις τόσον έλιστικτός, διότι ή διέπουσα μοσφή είχε μια θελκτική φυσιογνωμία, μια έξαισία δσον και σκανδαλώδης γυναικός.

Πρόκειται περί της πρώτης αυτοκρατείας του Βυζαντίου της Ευδοξίας της Φοβγνισίας—Φραγκοβελγίδης κατά του Γκεργκουόρ—συζύγου του αυτοκράτορος 'Αρκαδίου, ή οποία εν πολλοίς υπήρξε και ή προαπεικόνισις όλων των μετέπειτα αυτοκρατορισών.

Η Ευδοξία γυναικα φίλεις και πολυτάραχος, ήνετο εις συχνάς δεινέσεις με τον άγιον 'Ιωάννην τον Χρυσόστομον και διά τον λόγον αυτόν της δίδουν άκρίβη έλευτον όσιν εις την ιστορίαν της Έκκλησίας. Τόν άντρα της 'Αρκαδίον ή Ευδοξία ά τον τραβούσε κυριολεκτικώς από την μήτη, τον θυμώδη και κάπως χονδροκέφαλον έκείνον αυτοκράτορα.

Στην δουλία του κ. Γκεργκουόρ έβηθετο από ένα νοστιμώτατον βιβλίον την «Ζωήν του 'Αγίου Πορφύριου» άρχι επισκόπου της Ρόζης, και έτσι έσώκωσε την πορφυράν αυλαίαν, ή οποία έκρυβεν εις όλον τον λαόν κοινόν και μεγάλους τιλολόχους, την Αύγουσαν, την αυτοκράτειραν Ευδοξίαν και ούτω εισήλθεν εις την ιδιαιτέραν της ζωής.

Προσέλασεν ή δεινικής καθηγητής την συνάντησιν της με τον άγιον άρχιεπίσκοπον (το Πορφύριον) ή οποίος ήλθεν το έτος 400 μ. χ. εις την Κωνσταντινούπολιν διά να ζητήσει την ιεράν χάριν το θεοκρατικώτερον έργον από την Ευδοξίαν το διάταγμα δηλαδή: που θα του επέτρεπε να παρέδωξη εις τός φλόγας του είδωλολατρικούς ναούς της Γάλης της επισκοπικής του πόλεως που έμεινε προσκολλημένη εις διά της βροχής Μάρων.

Ο αυτοκράτωρ 'Αρκαδίου ήρνήθη να ένδωξη το διάταγμα τούτο έχων υπ' όψιν του ότι ο λαός της πόλεως ταύτης έπλήρωσε τικτικά τούς φάρυγες του και δέν έτέδωσεν εις τας παραλήσεις του Πορφύριου.

Ο Πορφύριος όμως πολύ επιτυχώς έμπνευσθεϊς, μπόρεσε ν' άποκτήση από τον ζητούσε δι' άλλου τρόπον ίσως του καλλιτέρου. Προέβιν εις την Ευδοξίαν, ή οποία γεννούσεν όλο κορίτσια ότι πολύ ρήγορα ήθελε γεννηθή ή Κοίσαρ.

Η γεωφρεσία έξηπληρώθη και έγεννήθη ή Ευδοξία. 2ος. Η Ευδοξία με μια ποιηρία πέτυχε την ένδοξον του διατάγματος ούδ' οί είδωλολατρικοί ναοί της Γάλης

Ο Πορφύριος όμως πολύ επιτυχώς έμπνευσθεϊς, μπόρεσε ν' άποκτήση από τον ζητούσε δι' άλλου τρόπον ίσως του καλλιτέρου. Προέβιν εις την Ευδοξίαν, ή οποία γεννούσεν όλο κορίτσια ότι πολύ ρήγορα ήθελε γεννηθή ή Κοίσαρ.

Η γεωφρεσία έξηπληρώθη και έγεννήθη ή Ευδοξία. 2ος. Η Ευδοξία με μια ποιηρία πέτυχε την ένδοξον του διατάγματος ούδ' οί είδωλολατρικοί ναοί της Γάλης

Η ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΕΥΔΟΞΙΑ, ΠΟΥΛΧΕΡΙΑ, ΜΑΘΗΝΑ'Ι'Σ

Από την διάλεξιν του κ. Γκεργκουόρ

Περί τα μέσα της παρελθούσης έβδομύος ο καθηγητής της Βυζαντιολογίας κ. Γκεργκουόρ εις την Γαλλικην έσχολογικήν σχολήν, ώμίλησεν περί της Βυζαντινής Αέλής του 5 μ. χ. αιώνος. Με μ ά ζωντανή περιγραφή έφερε το άκροατήριον του εις τα άδύτα της βυζαντινής αέλης της εποχής εκείνης. Θα δόσωμε σήμερα μια περίληψιν, γάριν του άναγνωστών του «Έγεστηρίου», της διαλέξεως του διαπρεπούς καθηγητού.

Ο 5 μ. χ. αιώνας είναι πολυτάραχος, θεολογικός και παραδόξος, άλλα εν τούτοις τόσον έλιστικτός, διότι ή διέπουσα μοσφή είχε μια θελκτική φυσιογνωμία, μια έξαισία δσον και σκανδαλώδης γυναικός.

Πρόκειται περί της πρώτης αυτοκρατείας του Βυζαντίου της Ευδοξίας της Φοβγνισίας—Φραγκοβελγίδης κατά του Γκεργκουόρ—συζύγου του αυτοκράτορος 'Αρκαδίου, ή οποία εν πολλοίς υπήρξε και ή προαπεικόνισις όλων των μετέπειτα αυτοκρατορισών.

Η Ευδοξία γυναικα φίλεις και πολυτάραχος, ήνετο εις συχνάς δεινέσεις με τον άγιον 'Ιωάννην τον Χρυσόστομον και διά τον λόγον αυτόν της δίδουν άκρίβη έλευτον όσιν εις την ιστορίαν της Έκκλησίας. Τόν άντρα της 'Αρκαδίον ή Ευδοξία ά τον τραβούσε κυριολεκτικώς από την μήτη, τον θυμώδη και κάπως χονδροκέφαλον έκείνον αυτοκράτορα.

Στην δουλία του κ. Γκεργκουόρ έβηθετο από ένα νοστιμώτατον βιβλίον την «Ζωήν του 'Αγίου Πορφύριου» άρχι επισκόπου της Ρόζης, και έτσι έσώκωσε την πορφυράν αυλαίαν, ή οποία έκρυβεν εις όλον τον λαόν κοινόν και μεγάλους τιλολόχους, την Αύγουσαν, την αυτοκράτειραν Ευδοξίαν και ούτω εισήλθεν εις την ιδιαιτέραν της ζωής.

Προσέλασεν ή δεινικής καθηγητής την συνάντησιν της με τον άγιον άρχιεπίσκοπον (το Πορφύριον) ή οποίος ήλθεν το έτος 400 μ. χ. εις την Κωνσταντινούπολιν διά να ζητήσει την ιεράν χάριν το θεοκρατικώτερον έργον από την Ευδοξίαν το διάταγμα δηλαδή: που θα του επέτρεπε να παρέδωξη εις τός φλόγας του είδωλολατρικούς ναούς της Γάλης της επισκοπικής του πόλεως που έμεινε προσκολλημένη εις διά της βροχής Μάρων.

Ο αυτοκράτωρ 'Αρκαδίου ήρνήθη να ένδωξη το διάταγμα τούτο έχων υπ' όψιν του ότι ο λαός της πόλεως ταύτης έπλήρωσε τικτικά τούς φάρυγες του και δέν έτέδωσεν εις τας παραλήσεις του Πορφύριου.

Ο Πορφύριος όμως πολύ επιτυχώς έμπνευσθεϊς, μπόρεσε ν' άποκτήση από τον ζητούσε δι' άλλου τρόπον ίσως του καλλιτέρου. Προέβιν εις την Ευδοξίαν, ή οποία γεννούσεν όλο κορίτσια ότι πολύ ρήγορα ήθελε γεννηθή ή Κοίσαρ.

Η γεωφρεσία έξηπληρώθη και έγεννήθη ή Ευδοξία. 2ος. Η Ευδοξία με μια ποιηρία πέτυχε την ένδοξον του διατάγματος ούδ' οί είδωλολατρικοί ναοί της Γάλης

Ο Πορφύριος όμως πολύ επιτυχώς έμπνευσθεϊς, μπόρεσε ν' άποκτήση από τον ζητούσε δι' άλλου τρόπον ίσως του καλλιτέρου. Προέβιν εις την Ευδοξίαν, ή οποία γεννούσεν όλο κορίτσια ότι πολύ ρήγορα ήθελε γεννηθή ή Κοίσαρ.

Η γεωφρεσία έξηπληρώθη και έγεννήθη ή Ευδοξία. 2ος. Η Ευδοξία με μια ποιηρία πέτυχε την ένδοξον του διατάγματος ούδ' οί είδωλολατρικοί ναοί της Γάλης

Ο Πορφύριος όμως πολύ επιτυχώς έμπνευσθεϊς, μπόρεσε ν' άποκτήση από τον ζητούσε δι' άλλου τρόπον ίσως του καλλιτέρου. Προέβιν εις την Ευδοξίαν, ή οποία γεννούσεν όλο κορίτσια ότι πολύ ρήγορα ήθελε γεννηθή ή Κοίσαρ.

Η γεωφρεσία έξηπληρώθη και έγεννήθη ή Ευδοξία. 2ος. Η Ευδοξία με μια ποιηρία πέτυχε την ένδοξον του διατάγματος ούδ' οί είδωλολατρικοί ναοί της Γάλης

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Τὸ φῶς ἀναπτύσσει τὴν φυτικὴν ζωὴν - Ἡ χρῆσις τῶν ἡλεκτρικῶν μηχανῶν εἰς τὸ μέλλον. - Τί εἶνε ἡ τηλεπάθεια

Εἰδικοί τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γεωργίας τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἀνεκάλυψαν ὅτι ἡ Φυτικὴ Ζωὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ φωτός μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς θερμότητος καὶ δύναται αὕτη νὰ ἐπηρεασθῇ ἐκ τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκότους.

Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη εἶναι τρόπον τινὰ ἐπαναστατικὴ καὶ ὀφείλεται εἰς τὰ πραγματικά πειράματα, δι' ὧν ἀπεδείχθη ὅτι φυτὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ φωτός καὶ τοῦ σκότους δύνανται νὰ ζωογονηθῶσιν εἰς οἰανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

Πειράματα ἐπὶ ὑποστέγων κήπων ἀπεδείξαν ὅτι διὰ τὴν περιόδον τῆς ἀνθίσσεως καὶ τῆς καρποφορίας πᾶν δένδρον δύναται νὰ ἀνθήσῃ καὶ φέρῃ καρπὸν εἰς οἰανδήποτε ὥραν τοῦ ἔτους, ἂν ἐπισκοπεῖται σήμερον τὸν ὑποστέγον κήπον κατὰ τὴν πρωΐαν καὶ ἐσπέρας, ἂν ἡ ἡμέρα εἶναι μακρὰ, ἢ ἂν φωτισθῶσιν τὸν κήπον ἐπὶ περισοτέρους ὥρας, ἂν ἡ ἡμέρα εἶναι μικρά.

Κατὰ τὴν ἀνοιξὴν ἀνθοῦν καὶ καρποφοροῦν τὰ φυτὰ, διότι κατὰ τὴν περιόδον ταύτην ἔχουν τὸ ἀνάλογον φῶς καὶ σκότος.

Ἡ ἀνακάλυψις θὰ εἶναι σπουδαία διὰ τὸ μέλλον, σχετικῶς πρὸς τὰ διαμερίσματα ἐκεῖνα τῆς γῆς, τὰ ὁποῖα καρποφοροῦν.

Οἱ ἐπίσημοι χημικοὶ τῆς Κυβερνήσεως κ. κ. Γκάρνερ καὶ Ἀλλὰρντ διόσχουζιν ὅτι ὅτι πᾶν ὅτι συμβαίνει εἰς τὴν φυτικὴν ζωὴν ἀνεπαρκοῦνται καὶ εἰς τὴν ἐνέργειαν τοιαύτην τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων. Κατὰ βιολογικὴν δὲ ἐξέτασιν ἡ μεταβάσεισι τῶν πτηνῶν κατὰ περιόδους τοῦ ἔτους καὶ ἡ ἐπιστροφὴ αὐτῶν σημαίνει ὅτι ὑποκινεῖται εἰς τοὺς αὐτοὺς φυσικοὺς ὁρῶν, οἷοι ἂν ἐκείθενται.

Κατὰ τοὺς ἰδίους καὶ τὰ φυτὰ κοιμῶνται. Πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι πολὺς ὕπνος αὐτῶν, ἥτοι πολὺ φῶς κατὰ τὴν ἡμέραν καμνεῖ ταῦτα σιεῖρα. Δι' ἄλλων ἐπίσης πειραμάτων ἀπεδείχθη ὅτι μὲ ἀνάλογον τεχνητὸν φῶς καὶ σκότος τὰ φυτὰ ἔδωσαν ἀνθίσιν τρεῖς μῆνας πρωτύτερον τῆς φυσικῆς τῶν ἐξελίξεως.

Ἡ θερμότητα, κατὰ τοὺς εἰδικούς, ἀπεδείχθη ὅτι φέρει μικρὰ ἀποτελέσματα. Πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι φυτὰ ἐγκλεισθέντα εἰς σκότος κατὰ τὸ ὕψος ἐν ὧρ ἡμέρας ἔφερον ἀνθίσιν κατὰ τὸ φθινόπωρον, ἂν καὶ τὸ μέρος τοῦ σκότους ἦτο θερμότερον τῆς ἐξωτερικῆς ἀτμοσφαιρας. Ἡ ἀνθίσις καὶ καρποφορία, τέλος ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ μείζονος σκότους καὶ φωτός.

Μετὰ 2.000 ἔτη ἀπὸ σήμερον ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γερμανία θὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ δαδῶν, ἡ βοιωτανία τῶν πλὴν τῆς γεωργίας θὰ ἐκλείψῃ, ὁ πολιτισμὸς τῶν θά ὑποβιβασθῇ, ἐν τῇ ἡ Βόρειος Ἀμερικῇ πᾶσι τὰς κατὰ τὴν ἀνθρώπου ἀρετὰς, ἂν ἡ

προφητεία τοῦ Αὐγούστου Ἀρμενίου, διευθυντοῦ τοῦ Φυσικοῦ Ἐργαστηρίου τοῦ Ἰνστιτούτου Νόμπελ, ἐπαληθεύσῃ.

Κατὰ τὸν ἐπιστήμονα τοῦτον ὅλη ἡ καύσιμος ὕλη θὰ ἐξαντληθῇ, πρὸς παραγωγὴν δὲ δυνάμεις θὰ γείνη χρήσις ἡλεκτρικῆς μηχανῆς καὶ τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ θὰ ἐκταθῇ εἰς τὴν γυναικείαν γῆν, ἥτοι εἰς τὴν μεσόγειον καὶ Μεσοποταμίαν ἐν τῇ Παλαιᾷ Κόσμῳ καὶ εἰς τὴν Κεντρῶν Ἀμερικῇ ἐν τῇ Νέῃ Κόσμῳ.

Ὁ κ. Ἀργέντιος πιστεύει ὅτι μὲ τὴν ἐξάντλησιν τῶν γαιανθράκων θὰ τεθῶσιν ἐν χρήσει ἡλεκτρικὴ καὶ μηχαναὶ ἢ λέβητες θερμαίνοντες ὑπὸ τῶν ἡλεκτρικῶν ἀκτίνων, συγκεντροῦμένων ὑπὸ καθοριστῶν πρὸς παραγωγὴν δυνάμεις. Αἱ ἐρημοὶ τῆς Ἀραβίας, Συρίας, Μεσοποταμίας καὶ τῆς Κεντρῶν Ἀμερικῆς, ἐνθα ὁ ἥλιος φέγγει ἐπὶ μακρότερον χρόνον, θὰ εἶναι αἱ ἀρμόζονταί θέσεις, ὅπως λειτουργῶσιν αἱ ἡλεκτρικαὶ αὐταὶ μηχαναί.

Ὁ κ. Ἀργέντιος ὑπολογίζει ὅτι ἡ παραγωγὴ γαιανθράκων ἐν Ἀγγλίᾳ θὰ ἐκλείψῃ μετὰ 200 ἔτη, ἡ τῆς Γερμανίας μετὰ 1000 ἔτη καὶ ἡ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν μετὰ 2.005 ἔτη. Πιστεύει δὲ ὅτι τὰ μεταλλικὰ ἔλαια κλπ. εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνεκαστασθῶσιν τὴν καύσιμον ὕλην. Ἐπιλέγει δὲ τὰ ἑξῆς :

Ἡ παγκόσμιος ἐτήσια παραγωγὴ τῶν μεταλλικῶν ἔλαιων ἀντιπροσωπεύει τὸ 1/3 τῆς δυνάμεις. ἥτις παράγεται ἐν

σῶς ὑπὸ τῆς χρήσεως τῶν γαιανθράκων. Περαιτέρω ἡ ἐσχάτως παρατηρηθεῖσα ἀποτυχία εἰς πολλὰ πετρελαιοφόρα πεδία προειδοποιεῖ ἡμᾶς ὅτι πρέπει νὰ κάμνωμεν οἰκονομίαν εἰς τὸ χρῆσιν τοῦτου ὕλικόν. Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ ἥδη ὑπάρχοντα πετρελαιοφόρα πεδία τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἐξακολουθήσωσιν τὴν ἀνάλογον παραγωγὴν τῶν πρὸς νὰ ληφθῇ τὸ ὅσον εἰς τὸ πετρελαιοῦν θὰ ἐξαλειφθῇ εἰς διάστημα 90 ἐτῶν.

Ἡ ἐξέλιξις τοῦ μεταλλικοῦ ἐλαίου ἐπολλαπλασιάσθη ἐπ' ἐσχάτων διὰ νέων φρεάτων. Ὑπάρχουσι νέα πετρελαιοφόρα πεδία ἐν τῇ πόσῳ, ὧν ἐτι δὲν ἐγένετο χρῆσις ἢ ἐλαχίστη, δὲν θὰ διαρκέσωσιν ὅμως ὥς τὰ γαιανθράκων, καὶ ἂν ἀκόμη παραμείνωμεν εἰς τὴν ἐπὶ 3 οἷο παραγωγὴν τῶν ἀπέναντι τῶν γαιανθράκων.

Ἐτέλος μικροτέρα εἶναι ἡ ἐλπίς τῇ παραγωγῇ τοῦ φυσικοῦ ἀεριοφωτός καὶ ἀπ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν παραγωγὴν τῶν ἔλαιων. Ἐπίσης αἱ σεσηπυαὶ ὕλαι, καὶ περὶ ἐνδιαφέρονται δὲν δύνανται νὰ συγανωσιθῶσιν τοὺς γαιανθράκων. Οὕτως ἐν ταῖς Ἡνωμ. Πολιτεῖαις αἱ σεσηπυαὶ ὕλαι εἶναι ὀλιγώτεροι τοῦ 1/2 τοῦ 1 οἷο τῶν γαιανθράκων. Ἐν Εὐρώπῃ εἶναι ἴσαι μὲ τὸν ἐκεῖ ἐξαγόμενον γαιανθράκα. Διὰ τὴν θερμαντικὴν ὁμῶς χρῆσιν τὸ πετρελαιοῦν καὶ αἱ ἄλλαι σεσηπυαὶ ὕλαι δὲν δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τοὺς γαιανθράκων.

Ἡ τηλεπάθεια εἶνε φαινόμενον φυσικὸν ἐκδηλούμενον ποικιλοτρόπως καὶ πολυτρόπως μέχρι τοῦδε ἐξηγουμένου κατὰ τὸς περισεύσεις καὶ κατὰ τὴν ἀντίληψιν ἐκαστοῦ ἐπιστήμονος ἢ παρατηρητοῦ.

Διάφορα ἀκατάληπτα φυσικὰ φαινόμενα καὶ τῶν ὁποίων ἐκαστον ἀκολουθεῖ τὴν φυσικὴν αὐτοῦ ὁδὸν μέχρι τοῦ τελικῶς νοητῇ καὶ ἐκκαταβῶς ἐξηγητῇ.

Σήμερον ὁμῶς τὸ ζήτημα τοῦτο παρουσιάζει περιεργίαν φασεῖς ἐκ μέρους ἰδιοτρόπων φυσικῶν ἴσως καὶ ἀναστροφῶν, οἷτινες χωρὶς νὰ ἐγκαταστήσῃ δυνάμεις ὡς τοὐλάχιστον φαίνεται διδόναι ἐξηγήσεις κατὰ καιροὺς οὐχὶ σαφεῖς, ἀλλὰ καὶ ἀνακριβεῖς. Τὸ δὲ ἀνοικτεῖον ὅτι οἱ ὕλιστα καὶ οἱ ἀνιθεῖς δὲν παραδέχονται μεσολάβησιν ἀοράτου φύσεως διδόναι γνώμας ἐντελῶς ἀσχημικῶν καὶ ἀναπιδέκτους. Οἱ πνευματισταὶ ὁμῶς καὶ οἱ ἀποδεχόμενοι ὅπως δῆποτε ἐν γένει τὴν μεσολάβησιν ἀοράτων ἀσχημικῶν καὶ ἐκ μόνον λέγουσιν εἰς ἀπάσας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς τηλεπαθείας μεσολαβῶν πνευματικὰ ὄντοτες, αἷτινες προκαλοῦσιν ἐκδηλώσεις καὶ παρανοῦν

σι τὰ διάφορα περίεργα φαινόμενα τῆς τηλεπαθείας.

Δὲν θὰ παρακολουθήσωμεν ἤδη οὔτε τὸν μὲν οὔτε τοὺς δε, ἀλλ' ἀπλῶς θὰ ἐκφῶμεν τὴν γνώμην μας, πῶς ἀντιλαμβάνομεθα τὰ φαινόμενα τῆς τηλεπαθείας, τί ἐστὶν τηλεπάθεια καὶ πῶς ἡ λογικὴ καὶ ἡ φυσικὴ ἐξέτασις καθορίζουσι ταῦτα.

Καθαρῶς φαινόμενον τῆς τηλεπαθείας ὀρίζεται ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μετὰ τῶν δύο ἀντικειμένων αἰσινιδίως, ἴσον συνάντησις, ἐκθνήσις, ὁρατισμός, σκέψις εἰς ζωὴν ἢ ἐνέργειαν, συνκίνησις, πάθος καὶ τὰ τοιαῦτα. Πάντα τὰ ἄλλα φαινόμενα τὰ ὁποῖα συγχέουν μετὰ τῆς τηλεπαθείας εἶνε ἀσχετὰ πρὸς ταύτην.

Τί τώρα εἶνε τὸ φαινόμενον τῆς μεταξὺ δύο ἀτόμων, εἴτε ὧντων, εἴτε ζώων καὶ νεκρῶν αἰσινιδίως ἐκβολή, ἐμφάνις ἢ ἀλληλουχία. Εἶνε ἀπλῶν φαινόμενον φυσικὸν ὅπως ἡ βροχὴ, τὸ φῶς, ἡ ἡχώ, ἡ ἀντανάκλασις, κτλ. ἢ ψυχικὴ ἐνέργεια καὶ ἐπικρινῶν.

Ὁδὲρμία ἐπιστημονικὴ ἢ σὺβαντικὴ πληροφωρία μᾶς κεῖθουν, ὅτι ἡ τηλεπάθεια εἶνε ἀπόρροια ψυχικῆς ἰδιότητος ἢ ὕλης κινήσεως ὁριστικῶς, διότι οὕτως ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Α ἐν ὧρ ἐγκυτληφῶς τοῦ σώματος τοῦ ἐν οἷ γ. γ. θανάτου μετέβη νὰ ἐμφανισθῇ, ἐκδηλωθῇ ἢ χαίρεισιν τὸν Β. Οὕτως ἐπίσης οἱ φιντασία μισολοβεῖ ἢ ἀπλή φυσικὴ ἐκδηλώσις σχηματίζουσα πρὸ ἡμῶν ἰνδαλμα πρὸςφίλους ὄντος ἐν ζωῇ ὕδατος ἢ τὴν σιγὴν ταύτην τὴν γῆν ἐγκαταλείποντες.

Ἡ λογικὴ ἀποτρέψει τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο καὶ δέον νὰ ζητησωμεν ἄλλοι τὴν ἐξηγήσιν.

Ἡ ὡ ἀναπαράγει τὴν φωνήν, τὸ φῶς ἐμφανίζει τὰ ἐν τῷ σκοτεινῷ εὐρισκόμενα, ὁ ὀφθαλμὸς μᾶς τὰ πρὸ αὐτοῦ θεμεντα, τὸ οὖς ἀκούει τὰ μακρόθεν κροτοῦντα καὶ λεγόμενα.

Ὁ ἀσώματος τηλεγράφος ἀναπαράγει τὰ ἀπὸ μεγάλου διαστήματος ἢ μικροῦ τεκταίοντα.

Τί ἐκ τούτου προκύπτει καὶ καθ' ἑξῆς ; ὅτι ἡ ἡχώ, ὁ κραδασμός, ἡ κύμανσις τοῦ αἵματος, ἴσως δὲ καὶ ἄλλη ἀγνοητὸς ἀφανὴς ἰδιότης, μεταδίδουν ἀσφαλῶς τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας ἀοράτως.

Ἐὰν δὲ θέσῃτε ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ καὶ εἰς ἀπόστασιν, δύο κλιμακοὺς μουσικῆς καὶ κρούετε τῆς μῆδς τὴν χορδὴν λαθὰ ἀναπαράχθῃ ὁ αὐτὸς τόνος ὑπὸ τῆς χορδῆς λα, τῆς ἐναντι κλιμακος. Ὁ περ ἐλπίσις θηλοῖ ὅτι εἰς τὴν ἀναπαραγωγὴν τῶν φωνημένων δια τῆς ἀτμοσφαιρας μᾶς τὸν μεγαλύτερον ῥόλον παίζουν ἡ ἡχώ, τὰ κύματα, οἱ κραδασμοὶ τοῦ αἵματος. Τοῦτο συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ φαινόμενα, τὰ ὧς ἀνωσι ἐκδηλῶνται, δηλαδὴ ἡ φωνὴ τὸ φῶς, ἡ ἡχώ, ἡ δρασσις, ὁ κρότος κτλ. μεταδίδονται διὰ τοῦ αἵματος.

Τὸ τηλεφώνον τὴν σήμερον μᾶς μεταδίδει διὰ τοῦ μικροφώνου ἐκ μεγάλων ἢ μικρῶν ἀποστάσεων πάντα ἡχὸν φωνὴν ἢ κροτοῦσιν ὄργανον. Εἶνε λοιπὸν φυσικὸν καὶ λογικόν ἐκείνο νὰ παραδεχθῇ τὴν σοφῶς καὶ κελογιμένως ὅτι καὶ τὰ φαινόμενα τῆς τηλεπαθείας εἰσι πρὸς τὰς ἀληθείας καὶ φαινόμενα ἐξ ἀποστάσεως ἐκδηλούμενα καὶ μεταδιδόμενα διὰ τῶν διακυμάνσεων τοῦ αἵματος.

Ἡ ὕγιεινὴ εἰς τὴν ἀμερικὴν

ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ἐλέχθη ὅτι ἡ λυθία λίθος τοῦ πολιτισμοῦ καθὲ λαοῦ εἶναι ἡ ὕψ' αὐτοῦ κατανάλωσις τοῦ σώματος. Εἰ τὴν βάσει τῆς γνώμης ταύτης ὁ Ἀμερικανικὸς πολιτισμὸς εὐρίσκειται εἰς πολὺ ὑψηλὸν ἐπίπεδον. Διότι ὁμολογουμένως οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν κυριολεκτικῶς ψυχῶσιν μετὰ τὴν καθαρότητα. Χωρὶς ὑπερβολὴν θὰ ἡδύνατο τις νὰ εἴπῃ ὅτι σῶμα ἀκάθαρτον καὶ γ. ἡσιος Ἀμερικανὸς εἶνε πρᾶγμα ἀφάνταστον. Εἰς τὰ Ἀμερικανικὰ οἰκῆματα τὸ λουτρὸν ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον διαμέρισμα. Καὶ εἰς αὐτὰς εἰς τὰς ἐργατικὰς κατοικίας ἢ ἐλλείπει τοῦ θεωρεῖται ὡς δυστυχία καὶ συμφορὰ. Διότι ὁ πάσης τάσεως Ἀμερικανὸς δὲν ἡμπορεῖ νὰ φαντασθῇ Σαββάτου καὶ Κυριακῆς ἀνάπαυσιν χωρὶς πλήρη σωματικὴν περιποίησιν. Ἀλλοὺν ἔθρῃσιν καὶ καψιμον τῆς κομῆς ὡς συνήθως γίνεται εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν ἑορτῶν, θὰ ἐπὶ ἔξω τὸ συναίσθημα τῆς δια γεννιῶν καθαρῶν ἀναγκῆς, ἥτις ἀποτελεῖ θεμελιωδὴ τοιαύτην εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν ζωὴν.

Ἡ Ἀμερικανικὴ κοινωνία ἐν τῷ συνόλω τῆς, ὡς εἰς τόσα ἄλλα καὶ εἰς τόσα δὲν παρελείπει νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὰ δέοντα πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς. Τὰ λαϊκά λουτρά ἀποτελοῦν γνώρισμα τῶν Ἀμερικανικῶν πόλεων. Εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην μὲ ἐλάχιστα σέντς καὶ ὁ πτωχότερος δύνην ὁποῖαν φέρῃ τὸ καθαρὸν σῶμα. Καὶ ἐκ τῆς εὐκαιρίας ταύτης ἀληθῶς ἐπαφελούνται κατὰ χιλιάδας ὅχι μόνον οἱ ἐντόπιοι ἀλλὰ καὶ οἱ ἐξένοι οἷτινες, διὰ τῆς ἐπιπροσῆς τοῦ περιβάλλοντος ἀποκοτῶν τὴν καλὴν ταύτην ἐξὶν τῆς καθαρότητος ἢν μερικοὶ ἐξ αὐτῶν δὲν εἶχον εἰς τὰ μέρη τῆς προελεύσεως.

Καὶ τὰ δημοσιὰ αὐτὰ λουτρά λειτουργοῦν κανονικῶς καὶ μὲ ἀξιοζήλευτον τάξιν, χειμῶνς καὶ καλοκαίριος. Αἱ ἐν αὐταῖς ἐγκαταστάσεις εἶναι τοιαύται ὥστε οἱ προσερχόμενοι νὰ δύνανται νὰ συνδυάζουν τὸ θέρετον καὶ τὸ ψυχρὸν ὕδωρ συμφῶνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἑξέων καὶ τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν.

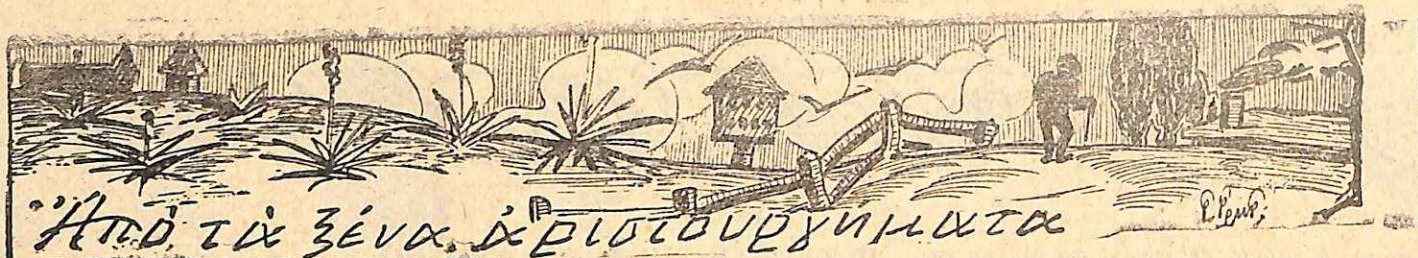
Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον τὰ ἰδιωτικὰ καὶ τὰ δημοσιὰ λουτρά ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐξυπηρετοῦν τὴν πρωτεύουσαν ταύτην ἀναγκὴν τῆς Ἀμερικανικῆς κοινωνίας. Εἰς τὰς Ἀμερικανικὰς πόλεις, ὅφιστανται πλεῖστα ὅσα τοιαῦτα καὶ ὡς ἐμπορικὰ ἐπιχειρήσεις, Τουρκικὰ καὶ Ρωσσικὰ λουτρά εἰς ἐπιτήδεας κτίρια καὶ συνήθη εἰς πολυἀριθμὴμα κουρεία.

Οὕτω δὲ δὲν εἶναι πλέον δεξία ἐκπλήξεως ἡ τόσος εὐάρεστος ἐντύπωσις τῶν ὁποίων ἀφῆναι καθὲ Ἀμερικανικῇ συγκέντρωσις ὅχι μόνον ἡ δρασσις, ἀλλὰ καὶ ἡ ὁμορφία μένει ἱκανοποιημένη ὅτι δὲν ἐρεθίζεται ἀπὸ τὰς γνωστὰς ἐκείνας ἀναθυμιάσεις τὰς ὁποίας ἀναδίδει τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, τὸ ὁποῖον διὰ πολὺν χρόνον δὲν ἤλθεν εἰς ἐπαφὴν μετὰ ὕδαρ μετὰ ἀριστον ὕδαρ, κατὰ τὴν λυρικωτάτην ἐκφρασὴν τὴν παροιμιώδη τοῦ θάλου ἡ μὴν ποιητοῦ Ζ. Ζ. Ζ. Διότι καὶ τοῦτο εἶχεν ἡ θανημοσία ἑλληνικὴ ἀρχαιότης τὴν ὁποῖαν καὶ εἰς τοῦτο μνησθῆναι σημερὸν οἱ Ἀμερικανοὶ, τὸ λουτρὸν ἦτο τὸ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ βίου.

Ὁ ἐν Ἀμερικῇ διαμένων σημερινὸς ὁμογενὴς μᾶς, παρατηρῶν τὴν περὶ καθαρὴν ῥιότητα ταύτην τῶν Ἀμερικανικῶν κατ' ἀνάγκην ἀναμνησθεῖται τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ἀλλὰ καὶ τῆς σημερινῆς Ἑλλάδος, καὶ κατὰ τὴν εἰς λυπηρὸς παραληλυθῶς. Εἰς τὰς ἰδιαιτέρας τῶν συνουμιῶν οἱ ἐδῶ Ἕλληνες πολλὰκις εἰλικρινῶς ὁμολογοῦν ὅτι εἰς γενέτειραν ὑπὸ χροῦν στρατιὰ ὁλοκληροῦ σεβαστῶν συμπολιτῶν καὶ συμπολιτῶν ὅτινες μόνον κατὰ τὸ βαπτισμα κατεκλύσθησαν κατ' ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος τῶν μετὰ τὸν ὕπνιν αὐτοῦ ὕδωρ. Ὑπάρχουν μιλίας κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐξομολογήσεις οὐκ ὀλιγοὶ οἷτινες καὶ αὐτὰ εἰς τὰ κατω ἄκρα σπανίως καὶ δυσκόλως ἀποφασίζουσιν νὰ ἐμβαπτίσουν καὶ νὰ ἀποκαθαροῦν ἀπὸ τῶν ῥυτίων ὃν συγκομίζεαι ἀφθονον καὶ ὅσοντα μικροῦθεν ἡ ὑδροφορία ἀσυνείδητος ἢ συνείδητος. Καὶ οἱ ὁμογενεῖς οὗτοι συχνὰς εὐχονται νὰ ἐέλπωσιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μερικά κωδωνοστάσια καὶ μερικοὶ κώδων καὶ ἂν αὐτῶν νὰ ὑπὸ τὸν ἂν μὴ ἰδιωτικοί, τοὐλάχιστον δημοσιὰ λουτρά, ἀνα τοῦ, ἑλληνικοὺς συνουκισμούς. Καὶ ἡ εὐχὴ τῶν αὐτῶν γίνεται θερμότερα δασμὸς συνδυάζεται μετὰ τὴν ἀναμνησιν ὅτι οἱ νῦν κατοικοῦντες εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἀπόγονοι τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖνων οἷτινες οὐδένος ἐφείδοντο χροῖν τῆς σωματικῆς ἐθελείας καὶ εὐπρεπείας καὶ ἐλούοντο οὐ μόνον ἐν καλοῖ εἰρήνῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν καλοῖ πολέμῳ, δια νὰ εἶναι καθαροὶ καὶ μετ' αὐτὸν ἐπὶ τὸν θάνατον.

Α. ΗΛΙΑΔΗΣ

Η ΝΕΡΑΤΙΑ

Καλημέρα κύριε, Πώς πήγε το φάρμακο; Α. περίφημα, βλέπω... Είθε τυχερός, καθώς φαίνεται. Γιατί από τον καιρό που τα έργοστάσια μας δηλητηριάζουν το νερό, το φάρμακο έγινε στο ποτάμι σπανιότερο κι' από το χρυσάφι, ήταν εύλογα θεού. Αλλά καθήστε όμως μια στιγμή. Έχετε καιρό για να περάσετε στην άλλη όχθη. Στην ηλικία μου—είμαι εξήντα χρονών—η μόνη ευχαρίστησις που μου μένει είναι να καπνίζω που και που, καμιά πίππα ξαπλωμένος στον ίσκιό. Αν σ'ας ξέρω; Αλλά δεν υπάρχει άνθρωπος που να μην τον ξέρω. Είδα να περνάει και να ξαναπερνάει. Είθε ο παριζιάνος ο φίλος του κ. Ουμπλώ, που ήλθατε να περάσετε τις διακοπές σας στο σπίτι του. Α! ο κ. Ουμπλώ, είχε ένα πατέρα που ήταν περίφημος κυνηγός. Πόσες φορές δεν έπληγαμε στο κυνήγι μαζί... Αν είναι πολύς καιρός που έχω το πέραμα;

Α! ναί... κοντεύουν να κλείσουν σαράντα χρόνια. Ο πατέρας μου ήταν μαρμαράς. Ο γέρω Μιλλό, που ήταν πριν έμε περματάρης, ήταν πεθερός μου. Πώς έπληρα το επάγγελμα του Μιλλό; Είπε δολοκλήρη ιστορία. Αλλά έχουμε όμως καιρό. Καθίστε λοιπόν να σ'ας την διηγηθώ. Είπε μια ιστορία πολύ ενδιαφέρουσα. Ακούστε αν δεν σ'ας είναι κουραστικό.

Ο γέρος είχε μια κόρη, την Αννέτα, ωμορφη σαν νεράιδα. Ένα δέρονό του στο νερό κάτω από τα πόδια του έπαιναν της καρδιάς των παλληκάρων σαν αγκίστρια. Αλλά το κορίτσι το είχαν από καιρό υποσχεσθή οι γονείς του στον Ζάν Ντελός ένα παιδικό φίλο από το Σισσέ.

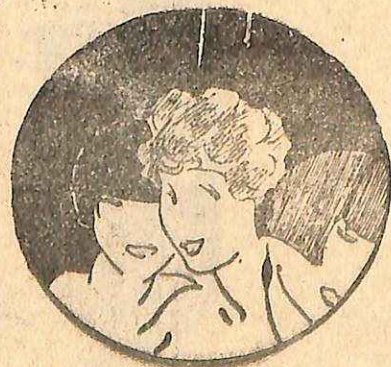
Σταθήτε, να το σπíti τους εκεί κάτω μπροστά από το χωριό. Μας έβλυνε λιγάκι, όταν το μάθαμε, αλλά τί να γίνω.

Ηλθε η εποχή της στρατολογίας. Ο Ντελός έτραβήξεν ένα από τους μικρότερους αδελφούς. Δεν ήταν αρκούντως πλούσιος για να εξαγοράσει την θητεία του. Την εποχή εκείνην βίαια έτραβούσαν μικρούς αριθμούς, τους κατέτασσαν εις το ναυτικό. Τον έστειλαν λοιπόν στην Τουλών. Η Αννέτα έβλεπε με μαύρα δάκρυα τον αδελφό της πλέων παρὰ μέ την ελπίδα της επιστροφής και η μόνη παρη-

γοριά της ήταν τα σπάνια γράμματα που έστελνε από το άγνωστο, εκεί κάτω. Δεν είχε περάσει ένας χρόνος από την εποχή που είχε στρατολογηθή όταν ανήγγειλε ξαφνικά στη μητέρα της ότι έφευγε με το τάγμα του για την Ίνδοκίνα. Το πλήγμα για την Αννέτα ήταν σκληρό αλλά σέ λίγο την έπεριμενε ένα δεύτερο πλήγμα ακόμη σκληρότερο. Μετά δύο μήνες οι γονείς του Ντελός έπληρωσαν φορούντο από το Υπουργείο ότι το πλοίο που μετέφερε την αποστολήν κατεποντίσθη εις την Έρυθραν Θάλασσαν. Είχε καθώς φαίνεται δοκιμάσει να πλησιάσει προς την ακτή αλλά οι έπιζώντες αν έξέφυγαν από την μανίαν των κυμάτων, θα έπεσαν ασφαλώς εις τα χέρια των αγρίων Αφάων, που περνούσαν. καθώς λέγεται την ζωή τους παραμονεύοντες τα ναυάγια, όπως τα κοράκια που περιμένουν το τέλος της μάχης για να τραφούν με τα πτώματα.

Η δυστυχία των μέν κάνει την ευτυχία των άλλων. Εμείς τα παλληκάρια του χωριού που δεν είχαμε λησμονήσει την ωμορφη νεράιδα των παιδικών ονείρων μας, άρχισαμε να έλπιζουμε και να ξαναπέρνουμε θάρρος. Αλλά η ώραία Αννέτα χλωμή και θλιμμένη, δεν έκαταδέχεται να κοιτάξω κανένα. Κάθε βράδυ έπληγαινα και συνομιλούσα με τον πατέρα της. Τον έδοθησά να έπιδιορθώ την τά δόχτυα του, να μαζεύω τον σάγγο του και της πατάτες του.

Αλλά είχα ένα αντίπαλο επικίνδυνο τον Πέτρο Σαντώ, που είχε κατακτήσει την εύνοια του γέρου γιατί ήταν

σε θέσι να του κολαυεύσει την μεγαλύτερη αδυναμία του—την λιχουδιά του.—Εγώ δεν είχα να του προσφέρω παρὰ τα χέρια μου—αυτός το έφερνε δύο ή τρεις φορές τον μήνα, ένα ζευγάρι μπενάτσες, ή ένα λαγό.

Λοιπόν, την παραμονή των Χριστουγέννων, το 70, έπρόκειτο να εορτάσουμε το «ρεδεγιόν» στο σπίτι του μπάρμπα Μιλλό. Ο Πέτρος είχε φέρει από το πρωτό ένα λαγό που έζυγιζε έξη λίτρες. Εγώ έβαλα το κρασί, Ο χειμώνας εκείνη τη χρονιά ήταν τρομερός. Εχόντιζε προ δύο εβδομάδων συνεχώς. Οι κάμποι ήταν κατάσπροι από το χιόνι.

Οι λύκοι είχαν κατεβή κοπάδια από τα βόσγια, και κάθε βράδυ έγέμιζαν τους δρόμους του χωριού με άγρια ούρλιασμα. Μόλις έβασίλευε ο ήλιος και άρχιζε να πέφτει το σκοτάδι, κανείς δεν μπορούσε να ξεμυτίσει από την πόρτα του αν δεν ήταν ώπλισμένος καλά.

Την παραμονή των Χριστουγέννων λοιπόν έπρόκειτο να περάσουμε το βράδυ μαζί ο αντίζηλος μου και εγώ, στο σπίτι της Αννέτας. Η παγωνιά κατά σύμπτωσιν την ημέραν έκείνη, ήταν ολίγωτερη. Σύννεφα βαριά έκυλούσαν στον ουρανό σαν κοπάδια προβάτων μακριά, προς το δάσος του Σω, άκούοντο ούρλιασμα λύκων. Το ποτάμι που το βλέπετε ήσυχο, τώρα σαν ένα παιδάκι στην κοιλία του, έμούγκριζε σαν λιοντάρι και το άφρισμένο ρεύμα του έκατέβαζε πελωριούς όγκους πάγου.

Το σπίτι του Μιλλό ήταν κτισμένο στην όχθη και ήταν ευθισμένο ενα πέδι μέσα στο νερό.

Η δάρκας που ήταν δεμένες εις το κατώφλι του με γερές αλυσίδες, έχοροπηδούσαν επάνω στο νερό σαν καρυδάφλουδες. Αλλά μέσα στο σπίτι έλαμπάδιζε μια γερή φωτιά και το μούγκρισμα του ποταμού που έκυλούσε κατάμαυρο σαν την πίσσα μας άφινε αδιάφορους.

Το κορίτσι που η χλωμάδα του το έδειχνε ακόμη ώριμότερο, έστρωνε το τραπέζι και καθένας από έμας καθώς έπερνούσαν από μπροστά του της έλεγε τον κολακευτικό του λόγο και αυτή άπαντούσε με μια φράσι ευ-

γενική ή με ένα χαμόγελο.

Όταν έτελείωσε το δείπνον, ο πατέρας που είχαν έλθει λιγάκι στο κέφι άρχισε να κάνει λόγο στην Αννέτα για το γάμο της.

Δεν πιστεύω να περιμένεις άσπρισης για να πάρης μια απόφαση. Ο Ζάν δεν υπάρχει πεία, άρκετά τον έκλαυσε. Εγώ άρχισα να γεράζω, έχω ανάγκη από ένα παλληκάρι γερό και δυνατό να με βοηθή. Περιμένοντας να περάσω στην άλλη όχθη με την μεγάλη δάρκα, αυτή που δεν μάς ξαναφέρνει πίσω θα είμαι ευτυχισμένος να μπορέσω να ανασάνω λιγάκι και εγώ, να ξεκουράσω το βασανισμένο κορμί μου, να ξαπλώνουμε.

Τι ευτυχία αλήθεια θα ήταν για μέ να μπορούσα να ξαπλώνομαι κάτω από τις ίτιες και να φτιάνω σφυρίκτρες για τα έγγονάκια μου!

Νέ δυο παλληκάρια και οι δυο τίμια και εργατικά παιδιά, που δεν ζητούν τίποτε καλύτερο από το να παντρευτούν την κόρη του μπάρμπα Μιλλό. Έλα, άπάντησε, λοιπόν; ποιον από τους δυο προτιμάς;

Η Αννέτα, που ήταν φανερή ή άμνηχανία της; ευρέθηκε σε δύσκολη θέση.

Δεν ξέρω άρξέ μου καιρό να σκεφθώ.

Οχι, όχι, έφώναζεν ο γέρος. Δεν πρέπει να αφίνουμε στο σίδερο τον καιρό να κρυώσει.

Την στιγμή αυτή από την άπεναντι όχθη μια μακρόσυρτη κραυγή αγωνίας διέπερασε το σκοτάδι και συγχρόνως σχεδόν μια τρομερή ολάκνη λύκων. Ένας άνθρωπος ευρίσκετο εκεί εις απόστασιν είκοσι μέτρων, περιστοιχιζόμενος από μια άγέλη δολοκλήρη λύκων.

Αλλά μέσα στην θεοσκότεινη νύκτα πώς να διασκεύη κανείς τα είκοσι αυτά μέτρα μέσα στα νερά που ήταν γεμάτα από πάγους και διαρκώς έφουσκωναν;

Ο δυστυχισμένος έφώναζεν όλονέν δυνατώτερα «Βοήθεια, βοήθεια». Ο Πέτρος έπυροβολήσε δυο φορές για να φοβίστη την όχθη. Τα ούλιασμα των ήκούοντο τώρα λίγο μακρότερα. Η Αννέτα εν τούτοις έφώναζε σαν τρελή.

Πρέπει να τον σώσετε τον άνθρωπο αυτό! Κανείς από τους δυο σας δεν θα τολμήσει.

Αλλά ο πατέρας της έκούνησε το κεφάλι και είπε,

Τα σχοινιά από το πέραμα είναι

πολύ χαμηλά μέσα στο νερό και με το ρεύμα αυτό ή διάβασις είναι αδύνατη.

Εγώ που ήμουν πάντοτε τολμηρός, αλλά και πρακτικός συγχρόνως έπροχώρησα προς την Αννέτα και της είπα.

Θά δοκιμάσουμε να περάσουμε. Αλλά κάθε άθλος χρειάζεται ένα έπαθλο. Μας υποσχεσθε ότι θα δώσετε το χέρι σας σε όποιον από τους δυο κατορθώσει να σώσει τον άνθρωπο που κινδυνεύει;

Ε, λοιπόν έστω, είπεν η Αννέτα. Η ζωή ενός χριστιανού αξίζει το χέρι μου.

Ολοι έμειναμε σύμφωνοι. Ο αντίπαλός μου έπήδησεν εις το πέραςμα και έδοκίμασε να περάσει με το σχοινί. Εγώ έπήδησα σε μια βάρκα μικρή γιατί έγνώριζα ότι κινδυνεύει κανείς ολίγωτερο περνώντας από τη μέση.

Πράγματι, μόλις ο Πέτρος έπροχώρησε λίγο, τη μεγάλη βάρκα του περάματος άρχισε να τρέμει κάτω από το βάρος των όγκων πάγου που της έφραζαν τον δρόμο και την έκυτούσαν από παντός και ο αντίπαλός μου ευρέθηκε στην όχθη να έπιστρέψη δοξάζοντας τον θεό που κατώρθωσε να σωθί.

Η μικρή μου δάρκα άπεναντίς, που την ώθηγε οσα παραλλήλως προς το ρεύμα και οι πάγοι την έσπρωχναν από πίσω και την έκαναν να τρέχει ταχύτερον έπέρασε το ποτάμι σαν ένα βέλος και έφθασε στην άπεναντι όχθη σε διάστημα ολίγων λεπτών.

Ο άνθρωπος που έπάλασε με την άγέλη των λύκων, με ένα γοργό πήδημα έδοκίμασε να πηδήσει στην δάρκα αλλά ή δάρκα δεν είχε πλευ-

ρίσει ακόμη στην όχθη και ο άνθρωπος ευρέθηκε στο νερό. Ευτυχώς έπρόφθασε να πιασθή από την πρώτα της δάρκας και σε λίγο ευρίσκετο στο σπίτι του μπάρμπα Μιλλό και έξεσταίνετο σιμά στην φωτιά. Είχε χάσει σχεδόν τας αισθήσεις του από την τρομερή αγωνία των κάματο και το ψυχρός, και όταν συνήλθε ή πρώτη λέξις που έβγήκε σαν στενυχμός από τα χείλη του ήταν.

Αννέτα.

Αυτή, με φρίκη, τον άνε γνώρισε.

Αγαπημένη μου Ζάν.

Καθώς φαίνεται, είχε καιρθώσει να ξεφύγει από τους πειρατές, άπεδιδόσθη μετά πολλές περιπετειάς εις την Μασσαλίαν, τελείως άπεντος, έξηκο λούθησε τον δρόμο πεζή, και, αν δεν ήμουν εγώ, θα τον είχα καταδροχίσει οι λύκοι την στιγμή ακριβώς που έφθαναν εις το τέρμα της οδούσας του.

Αλλά τα βασανά του δεν είχαν τελειώσει. Η άθλιότης ή ένδεια ο κάματος τον είχαν εξατλήσει. Έπεςε στο κρεβάτι και σε λίγες εβδομάδες άπέθανε στην άγκαλιά της Αννέτας, ή οποία τον έκλαψε για δεύτερα φορά, αλλά όχι τόσο όσο την πρώτη.

Είχε τόσον αλλάξει ώστε δεν έπανεύρε σ' αυτόν τον Ζάν της νεότητός της, της πρώτης αγάπης της και μετά έξη μήνας όταν το καλοκαίρι είχαν άπαλλάξει τον τόπο από την κατηραμένη έπιδρομή των λύκων και των Πρώσων, έπληρε έμε πιστή εις την υποσχεσιν που μου έδωσε...

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΣΑΡΑ ΔΟΡΜΙΕΡ

ΦΥΣΑ ΔΙΔ ΤΩΝ ... ΟΦΘΑΛΜΩΝ

Μετά τους «γράφοντας διά των ποδών, και τους περιπατούντας με την κεφαλήν», παρουσιάζεται τώρα και ο φυσών διά των οφθαλμών. Ο παράδοξος αυτός άνθρωπος είναι 27 μόνον έτών.

Ενώπιον δε πολλών επιστημόνων ιατρών δε και αυτές επέδειξε την έξαιρετικήν δλωσ έκανότητα του ή δόξα έγκειται εις το να εξαγωγή πραγματικών άερα διά των οφθαλμών.

Από αποστάσεως δέκα εκατοστών του μέτρου δύναται διά το φυσήματος του έξερχομένου έκ της κόγχης του οφθαλμού άέρος να σούση λύκων ή να φυσήκωσιν ένα μικρό μπαλόνι. Το φαινόμενον μένει άνεξήγητον.

Η ΡΗΓΟΠΟΥΛΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ..

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ
ΠΟΥ ΒΓΗΚΕ
ΑΠΟ
ΒΕΖΟΥΒΙΕΣ
ΦΛΟΓΕΣ

Ο Ρήγας ήθελε να ντυθῇ δόξα-
πρα σὰν κρίνος, μ' ἀτλῇ κι' ἀκριβῇ
φορεσιά δίχως κανένα στολίδι ἐξόν ἀ-
πὸ τὸ βαρύτιμο στέμμα ποὺ θὰ φο-
ροῦσε στὸ κεφάλι. Γιατὶ ὁ Ρήγας Ἡ-
ράκλεις τὴν ἐτοίμαζε γιὰ τὸ θρόνο τοῦ
Βυζαντίου κι' ἤθελε νὰ μὴν ὑστεή-
σῃ σ' βασιλικὴ ἐμφάνιση, μπρὸς στὰ
μάτια τοῦ γιου τοῦ Αὐτοκράτορα ποὺ
θὰ λάβαινε μέρος στὸ κονταροχτύπη-
μα..

Γιατὶ μυστικός κι' ἀπόκρυφος σκο-
πὸς τῆς γιορτῆς ἦταν ἡ γνωριμιά τῶν
δυὸ νέων κι' ἡ ἐπίδειξη στὸν πορφυ-
ρογέννητο Διάδοχο τῆς πεντάμορφης
Ρηγοπούλας τῆς Ἀθήνας... Ἡ Ρή-
γισσα μάλιστα ποῦχε ἀκουστὰ γιὰ τὴν
ὁμορφιά τοῦ νέου ἡλπίζε πὼς ὁ ἔρω-
τας θὰ ἐλύγιζε τὴν ἀναίσθητη καρ-
διά τῆς Ἀρετῆς καὶ μαζί μὲ τὴν ἀνα-
κούφιση καὶ τὴν θεραπεία στὴ μελαγ-
χολία τῆς θάβρισκε καὶ τὴν εὐτυχία..
κι' ἡ ὀνειροπόλος μητέρα ἔβλεπε ἀπὸ
τώρα τὴ γιορτὴ τῆς ἀνδρείας νὰ κλείνῃ
μ' ἕνα ὑμέτιο ποὺ θὰ ὠδηγοῦσε μὲ
μεγαλοπρεπέστατη πομπὴ τὴν μονά-
κριβή τῆς στὸ θρόνο τῶν Αὐτοκρατό-
ρων ποὺ ταίριαζε στὴν ὁμορφιά καὶ
στὴ εὐγενῆ καταγωγὴ τῆς.

Ἡ Ἀρετοῦσα δὲν ἔδινε καμμιά
σημασία γιὰ τὴν τουαλέτα τῆς.. Ἡ-
ταν ἡ μόνη ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες
τοῦ παλατιοῦ ποὺ δὲ βασάνισε τὸν
ράφτη τῆς.

Ἀφνε τὴ μητέρα τῆς νὰ δινῇ
καὶ νάλλαξῃ ἰδέες κι' αὐτὴ μιά μονά-
χα φροντίδα εἶχε... Τό... πὼς νὰ
φαντάξῃ πὺ πλούσια καὶ πὺ φω-
τεινά.

Ἦξερε πὼς τὸ στεφάνι τῆς νίκης
κανεὶς ἄλλος δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κερ-
δίσει ἀπὸ τὸν Ἐρωτόκριτο.

Ἄξιζε πὼς αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ θὰ τοῦ τὸ
βάλλῃ στὸ κεφάλι κι' ἡ στοργὴ κι' ἡ
λαχτάρα πλημμυροῦσε τὴν καρδιά τῆς
καὶ ἔθελε νὰ εἶναι ἔτσι φιαγμένο, ποὺ
νὰ τὸ νοιώσῃ ὁ νέος πὼς τῶχε φτιά-
ξει γι' αὐτόν, πὼς κάθε διαμάντι ποὺ
ταίριαζε ἦταν κι' ἕνα ὄνειρο γιὰ τὴν
εὐτυχία τους, κάθε μαργαριτάρι τοῦ
κι' ἕνα δάκρυ γιὰ τὴν βασανισμένη
ἀγάπη τους, κάθε σμαράγδι καὶ μιά
ἐλπίδα κι' ὅλα μαζί ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς
ποὺ ἦταν δική του δόξα κληρονομία καὶ κα-
λὸς δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ τὴν πάρῃ

ὅπως καὶ τοῦτο τὸ στεφάνι τοῦ ἀνῆ-
κει γιατί ἦταν ὁ ἀνδρεότερος... Ἡ
Ἀριάδνη ἦταν μαζί τῆς καὶ τὴν βοη-
θοῦσε κι' ἡ σκέψεις τῆς ὁμορφῆς ζω-
στῆς δὲν ἦσαν πολλὴ διαφορετικὴ ἀπὸ
τῆς Ἀρετοῦσας... Ἐρωτικοὶ πόθοι
γινόμιζαν καὶ τὴ δική τῆς ψυχὴ κι' ὁ
νειροπολῶντας κι' αὐτὴ δούλευε στὸ
στεφάνι.

Κι' ἦταν ὥρα τοῦ δυὸ γυναικεῖες
καρδιὲς νὰ χτυποῦν πλαῖ πλαῖ φλο-
γισμένες ἀπ' τὴν ἀγάπη καὶ νὰ ἐτοι-
μάζουν στεφάνι γιὰ τὸ ἀγαπημένο
τους.

Κι' ἦταν θεῖο νὰ βλέπῃς νὰ σκύ-
βουν στὴ καλλιτεχνικὴ του προσπά-
θεια γεμάτα ὀνειροπόλημα καὶ λάμψη
τέσσερα μάτια πὺ λαμπρὰ ἀπὸ τὰ
πετρεῖδια ποὺ κύτταζαν.

Κι' ἦταν βλιβερό νὰ ξέρῃς πὼς ἡ
σκέψεις τους γύριζαν γύρω ἀπὸ τὸ
ἴδιο ὥρατο πρόσωπο καὶ πὼς ἀναπό-
φρευκα μιά θὰ γνώριζε τὴν ἀπογοή-
τευση καὶ τὴ δυστυχία. Ἐκεῖνος ὁ
μὲς ἦσαν τόσο χαρούμενες κι' ἀδερ-
φωμένες στὴν ἔγνοια τους ποὺ θαρ-
ροῦσε πὼς ἦσαν δυὸ ἀφωσιωμένες
ἑταίρες τῆς Ἀφροδίτης ποὺ δούλευαν
μ' εὐλάβεια καὶ λατρεία γιὰ νὰ στο-
λίσουν τὸ βωμὸ τῆς.

Κοίταζε πότε πότε ἡ μιά τὴν ἄλ-
λη χαμογελοῦσαν εὐχαριστημένες κι'
ἔσκυβαν πάλι στὴ δουλειά τους. Ἐ-
νοιοθεν ἡ κάθε μιά τους πὼς κάποιος
πόθος κρυφὸς θέρμαινε τὴ συντροφί-
σά τῆς μὰ ἡ Ἀριάδνη φανταζόταν πὼς

ἡ Ἀρετοῦσα ὀνειροπολοῦσε τὸ ρηγόπου-
λο τοῦ Βυζαντίου κι' ἡ Ἀρετοῦσα φαν-
ταζόταν πὼς ἡ ἐλπίδες τῆς Ἀριάδνης
πετοῦσαν γύρω ἀπὸ κανένα θρόνο κι'
οὔτε ἰώβρισκε ὑπερβολικὸ γιατί ἦταν
ἡ πὺ ὥραία κοπέλλα τοῦ παλατιοῦ,
Βέβαια ἄπου ἐκεῖ κρυμμένος ὁ μι-
κρὸς φτερωτὸς θεὸς, καμάρωνε τὶς
δουλειὲς του καὶ γελοῦτε σαρκαστικὰ
γιὰ τὴ πικρὴ ἱστορία ποὺ σκάρωσε
στὶς δυὸ τρυφερὲς αὐτιὲς καρδιὲς μερ-
δεύοντας στὴν ἴδια ἀγάπη.

Ὁ Πολύδωρος ἀποφάσισε νὰ παῖ-
ξῃ τὸ τελευταῖο παιχνίδι του.

Ζύγισε τὴν κατάστασιν μὲ τὴ ψύ-
χραιμη λογικὴ ποὺ τὸν χ' ἰσχυρίζε-
ται πάντα καὶ βρῆκε πὼς ἡ περίστασις
ἦταν πολὺ κρίσιμη.

Ὁ Ἐρωτόκριτος δὲν ἔπρεπε νὰ
λάβῃ μέρος στὸ κονταροχτύπημα. Για-
τί ἂν λάβαινε σίγουρα θὰ νικοῦσε...
Γιατὶ ἂν νικοῦσε ἡ Ἀρετοῦσα θὰ
τὸν ἀγαποῦσε πὺ πολὺ κι' ἂν γινόταν
αὐτὸ ὁ φίλος του ἦταν χαμένος. Οἱ
δεσμοὶ δυνάμεισαν πὺ σφιχτὰ, ἡ
καρδιὲς σίμωναν πὺ κοντὰ ὁ κίνδυνος
πὺ μεγάλος ἡ καταστροφὴ πὺ βε-
βαία καὶ φρικτὴ.

Εἶξερε πὼς τὸ στεφάνι ποὺ ἡ Ἀ-
ρετοῦσα θ' ἔβαζε στὸ κεφάλι τοῦ κα-
λοῦ τῆς θ' ἔβρισκε ὁ ἀρραβῶνας.

Μὰ ὁ Πολύδωρος τὸν ἔβλεπε ἄρ-
ραβῶνα τοῦ θανάτου κι' ὄχι τοῦ γά-
μου.

Γιατὶ ποτὲ δὲν ἀκούστηκε ρηγο-
γούλα νὰ πάρῃ καλύτερο ἀντρα ἀπὸ
τὴν σειρά τῆς. Ὁ ἄνδρας ναί ἂν εἶναι
καὶ βασιλεὺς μποροῦσε νὰ κατεβῇ ἀ-
πὸ τὸ θρόνο καὶ παίρνοντας ἀπὸ τὸ
χέρι μιά ταπεινὴ κόρη νὰ τὴν ἀνεβὰ-
σῃ πλαῖ τοῦ στολίδι τοῦ παλατιοῦ καὶ
τοῦ βασιλείου.

Μὰ μιά ρηγοπούλα νὰ πάρῃ ἕνα
ἀπλὸ θνητό;

Αὐτὸ δὲν ἀκούστηκε, κι' ὁ Ρήγας
μαθαίνοντας τὸ θὰ τιμωροῦσε τὸν Ἐ-
ρωτόκριτο κι' ἴσως τὸν καταδικάσει
καὶ σὲ θάνατο γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν
κόρη του.

Ὁ Πολύδωρος ἔτρεμε καὶ μόνον
στὴ σκέψη πὼς ὁ καλὸς του φίλος θὰ
μποροῦσε νὰ πάθῃ τίποτε. Γιατὶ τὸ ἀ-
ποφάσισε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ μὲ κάθε
μέσο κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα ἄλλο,
μεταχειρίστηκε πάλι τὴν πειθῶ, καὶ τὴν

δύναμη τῆς λογικῆς.. Τὸ κακὸ ἦταν
μόνον πὼς ὁ Ἐρωτόκριτος δὲν τοῦλεγε
πιὰ τὰ σχέδιά του. Πὼς νὰ βρῇ ἀ-
φορμὴ νὰ τοῦ μιλήσῃ;

Στὴ σκέψη αὐτὴ ἡ καρδιά του γέ-
μισε πικρία. Δὲν ἦταν πὰ ὁ σύμμα-
χος, ὁ συνοδοιπόρος, ὁ φύλακας ἄγ-
γελος τοῦ φίλου του, εἶχε χάσει τὴν
τιμητικὴ θέσιν ποὺ ἡ στοργὴ κι' ἡ
φιλία τοῦ εἶχε χάρισι.

Ἐκἄνταν πάντα μαζί συντροφιά,
πήγαιναν πάλι μακρινοὺς περιπάτους
μὰ σπάνια μιλοῦσαν καὶ ποτὲ γιὰ τὴν
Ἀρετοῦσα;

Κι' ἐπειδὴ ὁ Ἐρωτόκριτος δὲν
εἶχε πὰ ἄλλῃ σκέψη κατάντησε νὰ μὴ
μιλοῦνε διόλου... Ὁ Ἐρωτόκριτος ἔ-
νοιωθε βέβαια πὼς ἡ συμβουλὲς τοῦ
Πολύδωρου ἦταν σωστὲς πὼς καὶ τὸ
ψέμμα ποὺ τοῦχε πῆ ἦταν γιὰ τὸ κα-
λὸ του, καὶ δὲν ἐλιγώστευε γι' αὐτὸ
τὴν ἀγάπη του.

Μόνον πὼς τὸ θεωροῦσε περιττὸ
πιὰ νὰ τοῦ δείχνῃ τὸν πόνο του γιατί
ἔξερε πὼς θὰ προσπαθοῦσε πάλι μὲ
τεχνάσματα καὶ ψευτιὲς νὰ τὸν θερα-
πεύσῃ καὶ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ
τὴν Ἀρετοῦσα κι' οὔτε τοῦλεγε τοὺς
σκοποὺς του γιατί φοβόταν μὴν τοῦ
φέρῃ ἀντίδραση ἡ ἀρχισὴ πάλι νὰ τον
συμβουλευτὴ μάταια κι' ἄδικα... Τώρα
ὅμως μὲ τὴν ἀπόφασί του νὰ λάβῃ
μέρος στὸν ἀγῶνα ὁ Πολύδωρος ἦταν
ἀπαραιτήτος συνεργάτης κι' ἔπρεπε
νὰ τοῦ μιλήσῃ..

Ἐνοιωθε κι' αὐτὸς τὴ πικρία τῆς
βουβῆς δυσπιστίας τους ἐνοιωθε τὸν
ἄθελο χωρισμὸ ποῦχε μὴ ἀνάμεσα
στὶς καρδιὲς τους κι' ἀποφάσισε νὰ
πάῃ μονάχος του νὰ βρῇ τὸν Πολύδω-
ρο καὶ νὰ τοῦ ἀνοιξῇ πάλι τὴν καρδιά
του, παρακαλώντας τὸν νὰ μὴ γυρέ-
ψῃ πὰ πρόσκαιρες γιατροῖες γιατί ἡ
πληγὴ του ἦταν ἀγιάτρευτη καὶ μόνον
ἡ μοῖρα κι' ἡ Ἀρετὴ κρατοῦσαν τὸ
γιατρικὸ τῆς καὶ καθὼς σκεφτόταν κι'
ὁ πόνος κι' ἡ στοργὴ τὸν εἶχαν πλημ-
μύρισε πάλι σὰν τὶς πρώτες μέρες
ποὺ φανέρωσε σγον Πολύδωρο τὸ
μυστικὸ του, ἡ πόρτα ἀνοιξε κι' ὁ
Πολύδωρος μίλησε μέσα μὲ τὴν ἴδια
ἀπόφασιν εὐὰ μιλήσῃ κι' αὐτός.

Κοιταχτήκαν στὰ μάτια καθὼς εἶ-
χαν τὴν ἴδια σκέψη καὶ τὴν ἴδια λα-
χτάρα κατάλαβε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ὁ
μεσότητος εἶχε πέσει...

Ὁ Πολύδωρος πῆρε θάρρος καὶ
μίλησε πρώτος.

(ἀκολουθεῖ)

Η ΝΥΦΟΥΛΑ

Χλωμὴ σιμὰ μου ἐπέρασες παρθένα,
Μέσα σὲ θρήνους, μέσ' στὰ βογγητά.
Μὰ ἐσὺ βουδὴ, μὰς ἐψέλνεις θλιμμένα
Μὴν κλάιτε· ἀκαλουθᾶτε· Πάω
(μπροστά.)

Ἀνώφελα τ' ἄσπρα κεριὰ ἀναμμένα
Μὴν πλνέ' ἡς σ' ἐφώτιζαν πιστά,
Τὰ μάτια σου ὑπερήφανα κλεισμένα,
Σ' ἕνα ἄλλο φῶς τὰ κράταες ἀνοιχτά

Μέσ' στὸ στερνὸ ἀνθοστόλιστο κλι-
(νὰρι)

Μὲ τὴ λευκὴ νυφιάτικη στολή,
Ἔτσι ἀπαλὸς ὁ ὕπνος σ' εἶχε πάρει

Σὰν τάφα ἐπὶ χοροῦ χαρὰ ἐρελλή
Νίγερνες κουρασμένη τὸ κεφάλι
Μέσ' σ' ἀγαπητικῶς σου τὴν ἀγ-
(κάλη.)

LACRIME RERUM

Ἀμωρη; Τ' σπιτάκι μας ἐστοίχειω
(σεν)
Ἀπὸ τὴν ὁμορφιά σου τὴ θλιμμένη
Στοὺς τοίχους, στὸν καθρέφτη, στα
(εἰκονίσματα)
Ἀπὸ τὴν ὁμορφιά κατὶ μὲναι.

Κάτι σὰ μόσκου μυρωδιά, κι' ἀπλῶ-
(νεταί,
Καὶ τό φιωχὸ σπιτάκι πλημμυρίζει,
Κάτι σὰ φάντασμα θελὸ κι' ἀνεγγίχτο
Κι' ὅπνυ περὶ αἶμα τὸ κάθε ἀγγίζει

Ὁῶ, βαρὺ, μονότονο ψυχάλισμα,
Δέρνει τὴ στέγη μας καὶ τότε ἀντάμα
Τὰ πράγματα ποὺ ἀγιάσανε τὰ χέρια
(σου,
Ἀρχίζουν ἕνα κλάμα... ἕνα κλάμα...

Κι' ἀπ' τὴ γωνιά, ὁ καλὸς τῆς Λή-
θης σύντροφος.
Τ' ἀγαπημένο μας παλιὸ ρολόι.
Τραγουδιστὴς τοῦ χρόνου κι' αὐτὸς
(κλαίοντας
Ρυθμίζει ἀργὰ, φριχτὰ, τὸ μοιρολόι.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΑΝΗΑΤΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Ὅσες ἡ μάννες θλίβονται
κι' ὅσες παρηγοριούνται
τοῦ Δήμου ἡ μάννα θλίβεται
παρηγοριὰ δὲν ἔχει.

σὰ περδικούλα θλίβεται
σὰν τὸ παπὶ μαδιέται
σὰν τοῦ κοράκου τὸ φτερό
βάφει τὴ φορεσιά τῆς.

Γιῶργο μου ἡ ἀγάπη σου
εἶτανε πορτοκάλι
τὸ κόψαμε τὸ φάγαμε
οὐτ' εἶτανε οὐτ' ἐφάνη

τοῦ Γιῶργου μας τὸ ὄνομα
στὸ χιόνι ἦταν γραμμένο
τό πῆρ' ὁ ἥλιος κι' ἔλυνε
καὶ τὸ νερό κι' ἐχάθη.

Δὲν τῶλεγα τ' ἄγρια βουὰ
λειβάδια νὰ γενοῦνε
Δὲν τῶλεγα τὰ μάτια μου
Ἐπειδὴ νὰ σὲ ἴδωνε

Μὲν λέγα καὶ λογάριζα
γαμπρὸ νὰ σὲ στολίσω,
Φαντάζουμαι σὰν τέτοιους νηοὺς
σὰν τέτοια παλληκάρια

ποὺ δὲν εὐρέθηκε κανεὶς
τὸ χάρο νὰ σκοτώσῃ
ποὺ κάνει μάννες δίχως νηοὺς
γυναῖκες δίχως ἄνδρες
κάνει καὶ τὶς μαυραδερφές
δίχως τοὺς ἀδερφοὺς τους,

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Γιωργος Έδω δα πάθησες τήν Πήττα. Άμ ό Σαλος, ό καθηγητής του Πανεπιστημίου και ό Μπόρης, ό πρωθυπουργός διάσημοι άμφοτεροι εις τό έργον των, άλλα κα' διασημοι τσιγκουνηδες άμφοτεροι, δέν νομίζεις ότι σέ διαψεύδουν.

Νίκανδρος Όστε βλέπω κά νεις και σ' τήν άσυγγνωστον σύγχυσιν. έπισ ήμονος και άνθρώπου. Ένω εινε δυο μάγματα έντελώς ξεχωριστά. Άλλο καλος έπιστημων, και κα' άλλ' άνώτερος άνθρώπος. Μπορεί να εινε τις μιστος ως έπιστήμων ή πολιτικός ή ό άλλος θελεις και κατωτερος ως ανθρωπος, όπως και ανιθεται: μπορεί να εινε ανώτερος ως ανθρωπος και κακιστος ως έπιστήμων ή έμπορος ή πολιτικός.

Γιωργος Έχεις δικιο. Δέν έ πρόσεξα αυτήν τήν διαστολήν. Και πάρε παραδειγμα τόν έαυτόν μου. Άπο ανωτεροτητα, θυσίης και αυταπαρηγίας, δελ σκαμπάζω τίποτε, δηλαδή δέν αισθάνομαι, ένω σ' τήν δουλειά μου, ως λένε όλοι, είμαι ίκανός. Άλλα θέλω ένα άλλο τώρα άφου τό χρήμα εινε ό παντού άμμος μοχλός σημερον, διά του όποιου μπορεί κανείς να κινήση τά πάν. πώς και γιατί μπορείς να κατακρίνης τήν φιλοχρηματία οποιουδήποτε; Ηθελα να μου ελεγες του λόγου σου ό φιλοχρηματίας, τό γιατί;

Νίκανδρος Άλλο να θέλη κανεις το χρήμα διά τας ανάγκες του. όπως τό θέλη όλος ό κοσμος και άλλο, να τό θέλη διο τήν εκφυλόν ήθονν που εύρίσκει, ό φιλοχρηματίας εις τόν ήθονν του. Το πρώτον εινε φυσικόν. Το δεύτερον εινε παθολογικόν, άπό τό όποιον γεννιώνται χίλια δυο κακά, ή δέ έπικίνδυνη παθολογική αυτή ήθονν μπορεί να ώθήση νόν φιλοχρηματιον να διαπράξη παν έγκλημα προκειμένου να άποκτήση τό χρήμα. Έκμαιεις συνελώς ή φιλοχρηματία τι,ν έγκληματικήν διάθεσιν. Εινε μικρόν κακό τούτο.

Γιωργος Δέν ειναί βέβαια μικρό κακό, εάν είναι έτσι πού τα λές τά πράγματα, διότι εγώ δέν μπορώ να τ' άντιληφθώ έτσι.

Νίκανδρος Δέν τά λέω γώ, τά λένε όλλοι πολύ μεγαλειότεροι άπό έμέ. Έχεις έκτίμησι εις τόν Ζοφοκλή;

Άστειύσαι! Έγώ θα άμφοβήτησα τό παγκόσμιον κύρος του μέγαλου τής Αρχαϊδότητος Τραγικού!

Άκουσε λοιπόν τι λέγει περί του χρήματος εις τήν άντιγνή του. «Ούδέν κακόν οίον άργυρος έβλαπτεν.

Κανένα κακόν δηλαδή δέν εινε μεγαλειότερον άπό εκείνο πού έκομε δηλαδή ό άργυρος, διότι δια τού άργυρου γίνεται ή διαφθορά τών ανων.

δήσεων και χαρακτηρών τών ανθρώπων, ή ύποβίβσις συνεπώς αυτών εις άψυχα και έτεροκίνητα όντα, γίνεται δηλαδή να συντελεσται δια τού άργύρου ό έξανδραποδισμός των. Άλλ' υπάρχει τούτου όλεθριώτερον κακόν δι' ένα λαόν; Και εάν ήθελες και τό ιστορικόν παράδειγμα τό εύρίσκεις εις τήν προδοσίαν του Ιούδα, όστις έπρόδωκεν ένα θεόν ένακα της φιλοχρηματίας του.

Γιωργος Φοβρόν αλήθεια αυτό. Άλλα δέν υπάρχουν κα' περιπτώσεις πού το χρήμα αποβαίνει άγαθοποιός δύναμις.

Νίκανδρος Ββαίως υπάρχει κα' ή περίπτωση πού τό χρήμα μπορεί να άποβή εις τας χείρας του ανθ' όπου αμαθιοποις δύναμις άλλ' αυτή ή περίπτωση εινε σπανία.

Γιωργος Δέν μου τήν λές σέ παρακαλώ;

Νίκανδρος Όταν εύρίσκετο εις χείρας ανθρώπου μεγάλης θεληματικότητος, ώστε να μη ύπαρξη φόβος να παρασυνθής ούτος άπό τας ευκολίας πού υέτει εις τήν οιαθεσίον του και οισορηλατουμένου πρυσεί άπο ευγενή ιδανικά και άπο άπαρσασαεύτους άγαθός διαθέσεις.

Άλλα αόσοι παρακαλώ εινε οι τέτοιοι;

Γιωργος Ένας εις τούς χίλιους.

Νίκανδρος Έως και όλιγάτεροι. Άν δέν εινε όμως θελήσεως μεγάλης και ιδανικών ώσουςως μεγάλων ό καυχός του πολλού χρήματος, και άν άκομη δέν παρασυνθής εις έγκληματικές πράξεις, έγκληματικές οδ, έν οείται ή ποινικώς ή ήθικώς, θα παρασυνθής όμως εις τήν άμερημνησίαν, τήν όληνηρίαν και τας ύπερβολικας αυλαυσεις.

Γιωργος Καλλιτερα επί τέλους να έχω κανείς άπολαυσεις, έστω και ύπερβολικας παρα σσερήσεις.

Νίκανδρος Έχεις πολύ λάθος. Η άμερημνησία δέν μάς αφίνει να αναπεύξωμεν τά φυσικά μας χαρίσματα εις τό ανώτατον όριον του ουναντου πρσγμα πού εινα τό σημαντικώτερον καθήκον πρδς τόν έαυτόν μας και συνεπώς να μη εινε δυνατόν να άριστευώμεν σ' τό επάγγελμά μας και να φανώμεν χρήσιμοι όσον ήτο δυνατόν εις τήν κοινωνίαν. Αί ύπερβολικαί άπολαυσεις φέρουν τήν εξανήλησιν του όργανισμου

μας, μάς φορτώνουν ένα σωρό ασθένειες και συνεπώς μάς παρασκευάζουν άθλιέστατα γηρατεία και οίκτρον τέλος.

Γιωργος Μωρε Φιλιπικόν κατά του δολιου του χρήματος!

Νίκανδρος Όχι κατά του χρήματος, άλλα κατά της φιλοχρηματίας, άλλα άφες αυτός τάς ύπερφυγές και να μου πής μόνο άν εινε σωστό ή όχι, ούτά πού λέω;

Γιωργος Και ναι και όχι.

Νίκανδρος Είσαι πάντα ό ίδιος και άμετάβλητος κομμένος Γώργιο, έκφυλλίζεις κάθε σοβαρόν συζήτησιν και τό ρ' χεις εις τά άσεία ή ξεγλυταρές όταν δέν μπορείς να τ' άγάγης πέρας. Και τό φιλικόν θόρος μου έπιτρέπει να σου πώ διά πολλοστήν φορδν δι αυτό σου καταμνησκει έπιπολαιότητα. Διότι βεβαίως τό άσείον έχει και τήν χάριν του και τήν αξίαν του, άλλ' έχει και τήν θέσιν του και τήν κατάλληλη ώρα του. Άλλως, έλέγχει κουφότητα.

Γιωργος Εύχαριστώ διά τό κοπιλήμόν.

Νίκανδρος Έποναλαμβάνω με συγχωρείς. Άλλ' άν δέν σου πώ έγώ, ό ειλικρινέστερος σου φίλος, τάς έλλείψεις σου και τά σφάλματά σου, ποιος θα σου τά πής; Φλος δέδους δανλέγιστόν φίλον του πάντοτε τήν πικράν αλήθειαν και ποτέ τό εύχάριστον ψευδος, ύποκρίνεται τόν φίλον, άλλα δέν ειναί φίλος.

Γιωργος Σ' άσσειύθηκα καυμένος Νικανδρε. Μήπως δέν έβρω τήν πρόθεσίον σου; Όταν δέ ή πρόθεσις ειναί άγαθή, τί σημαίνει κάθε παρατήρησις όσον δήποτε πικρά ή άυστηρά; Άλλα άφού δέν μπορώ να τ' άγάγης πέρας με τήν διαλεκτικήν σου δεινότητα (μειδιών) δέν κάνω καλά να ξεγλυταρώ;

Νίκανδρος Δέν ειναί ή διαλεκτική δεινότης Γιώργιο μου, άλλα τά πράγματα, πού άποστομάνουν. Και όταν δέν έχει κανείς τά πράγματα μαζύ του, κάθε διαλεκτική δεινότης φμάστιον εινα και κενόν, διά τούς νούν έχοντας.

Γιωργος Ητεθήν και τήν ήτιαν μου όμολογώ άδελφέ μου! ώστε ως έλθομεν τώρα εις τό θέμα μας, Έψαλλες τόν άναβαλλόμενον κατά του χρήματος και τών φιλαργύρων, άλλα δέν λές τίποτε και γιά κείνους πού τό περιφρονούν και μένουν χωρίς βραμί; Νικανδρος Δέν έψαλλα κανένα άναβαλλόμενον, άφού δά δέν σου είπα τό μεγαλύτερο κακό πού κάνει ή φιλοχρηματία και μόλις σ' τόν πλούσιον, του όποιου τήν ψυχήν άποξηραίνει άπό κάθε φιλανθρωπικόν αισθημα τόν κάνει σκληρόν άσπλαχνον, άνοστήστον με μιά λέξιν τόν μεταβάλλει εις άνθρωπόμορφον κτήνος τό όποιον γιά τίποτε άλλο πλόν του έαυτού του δέν άνδιαφέρει!

(Ακολουθεί)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Άλλοίμονο! ειπεν ό Ροδόλφος με ζήλεια, έκτος άπό ένα και άπό τίς καπνοδόχες του θείου μου, όλος ό κόσμος τήν σιγμήν αυτήν καπνίζει. Καί, έπακουσθών τό μέτωπον του έπάνω εις τό έξολό του έξώστου έσυλλογίσθη πόσον πικρό ήτον ή ζωή.

Έξασφινά ένα έξσπασμα γέλιου, ήχηρόν και παραγελαστόν, άντήχησε άπό κάτω. Ό Ροδόλφος έσκυψε λιγάκι πρδς τά έμπρδς διά να ιδή άπό πού έρχόταν ή έκκορηξ έκείνη τής τραλής χαίτας και παροστήρησε ότι τόν είχε παρατηρήσει ή διαμένουσα σ' τό παρακίτω πάτωμα νέα ή δεσποινίς Σιδωνία, πρωταγωνίστρια του θεάτρου του Λουξεμβούργου.

Η δεσποινίς Σιδωνία έπροχώρησε πρδς τήν τράπεζα της σερβιόντας άνάμεσα σ' τό δάκτυλά της, με κασιτανικήν έπιξέση, ένα σιγαρόχαρτο γεμάτο ξηρόν καπνόν πού έβγυζε άπό τήν κεντή μένη βελούδινη καπνοσσοκούλα της.

— Άχ! τί όμορφη καπνοσσοκούλα! έψθύρισε ό Ροδόλφος με πραγματικόν κούμόν.

— Ποιος εινε πάλι αυτός ό 'Αλή—Μπαμπάς; διενόηθη, έξ άλλου, ή θινίς Σιδωνία, κ' έσυνέπτετο να εύνη κάποια πρόφασι γιά να όυλήση σ' τόν Ροδόλφον ό όποιος, και αυτός, τό αυτί έσυλλογίσσεται.

— Άχ! Θεέ μου! ειπε ή Σιδωνία, εάν ν' άπεταίνετο σ' τόν έαυτό της—Τί βάσανο να μην έχει κανείς σίγρια!

— Δεσποινίς, μου έπιτρέπετε να σας προσφέρω ένα; ειπε ό Ροδόλφος άσπλην να πέσουν άπό τόν έξώστην δύ—τρία σίγρια τυλιγμένα σ' χορτόνι.

— Μυρίας εύχαριστίας, άπήνησεν ή Σιδωνία άνάβοντας τό σιγάρο της.

— Καλέ, δεσποινίς... έξηκολούθησε ό Ροδόλφος, εις άντίλλαγμα της μικρής εκδουλεύσεως τήν όπτιαν ό καλός μου άνγελος μου έπέτρεψε να σας προσφέρω, να τολμήσω να σας ζητήσω;...

— Τί! άπό τώρα ζητά; έσκέπθη ή Σιδωνία κνττώντας τόν Ροδόλφον προσεκτικώτερα. Άχ! λέγει, αυτόι οι Τούρκοι! τούς λέγουν έλαφροί, μά εινε πολύ εύχάριστα. Λέγεται, κύριε, ειπε κατόπιν σηκώνοντας τό κεφάλι πρδς τόν Ροδόλφον, τί θέλετε;

— Θεέ μου! θα σας ζητούσα δεσποινίς τήν γάριν να μου έδιδετε λιγάκι καπνόν; ειπε δυο ή τρεις πού έχω να καπνίσω. Μόνον μία πίπα...

— Π'λό εύχαρίστως, κύριε... Μα πώς να σας τόν δώσω; θέλετε να λάβατε τόν κόπο να κα-

τεβήτε ένα πάτωμα;

— Μ' αυτό, δυστυχώς ειναί αδύνατον... Είμαι κλινομένος μέσα! άλλα υποάπομένει ή έλευθερία να χορηγησώ ένα μέσον άπλούστατον ειπε ό Ροδόλφος. Καί προσέδωσε τήν πίπα του άπό ένα σπίνγγον, και τήν έκορύσσε μέχρι της τσάρας όπου ή Σιδωνία τήν έέγεμισε πλουσιοπάροχα.

Ό Ροδόλφος άνάστρε κατόπιν με ταχύτητα και με προσοχήν τήν πίπα και τήν παράλαβε χωρίς να παραβληθή κανέν έμπόδιον.

— Άχ! δεσποινίς! λέγει σ' τήν Σιδωνία, πόσον θα μου ήτο παιδ γλυκιά αυτή ή πίπα άν μπορούσα να τήν άνάψω με τών υατιών σας τή φωτιά!..

Η εύχάριστη αυτή εφθυλονία με τοούσε τήν έκατοστήν, τουλάγιστον, έκδοσιν 'Αλλ' ή δεσποινίς Σιδωνία δέν τήν εύρησε, μ' όλον τούτο όλνώτερον ύτέροχον.

— Μη κολακατεύετε! έθεώρησε πρέπον ν' άπτηνθή.

— Αί δεσποινίς, σας βεβαιώ ότι μου φαίνεται όρτια σαν τις τριές Χείρας.

— Ασφαλώς, ό 'Αλή Μπαμπάς εινε πολύ χρησιμεύων, έσκέπθη ή Σιδωνία... Είθε πραγματικά τούτοχες; ήρδτησε τόν Ροδόλφον.

— Όν άπό παραίρεσιν, άπήνησεν έκ-ινος, άλλ' άπό άνόγην. Είμαι δεγματικός συννοσθεύς, κυρία.

— Κ' εγώ καλλιτέχνις, άπήνησεν ή Σιδωνία.

— Έκπαι έπρόσθεσε;

— Κύριε γείονέ μου, θα μου κάματε τήν τιμήν να έλθωτε να δειπνήσω με και να περάσουμε τή βραδιά μαζί;

— Α! δεσποινίς, κλονότι ή πρόστασή σας μου άνοίγει τούς ούπανούς. μου εινα οδύνατον να τ' άποδεχθώ. Όπως ειχα τήν τιμήν να σας είπω πώς κλειδωμένον μέσ' ό άίλος μου ό κύριος Μονέτε, φουφουδοποις και θεομαστοποιός, τού όποιου είμαι αυτήν τήν σιγμήν ό γαρματσής.

— Έν τούτοις θα δειπνήσετε μαζί

μου, έπανέλαβεν ή Σιδωνία. Άκούστε, θα πάω σ' τό δωμάτιό μου και θα κεντήσω τό μαβάνι μου. Εκεί πού θα κεντήσω, θα παρατηρήσει και θα βρής τό ζην ένός φεγγίτου πού ήταν έλλοις και τόν έυλεισαν.

Βρήτε λοιπόν τόν τρέπον ν' άφαιόσετε τ' έξολό πού φράζει τήν τούπα και τότε, μολονότι ό καθένας μας θα ειπε χωριστά θα είμαστε σ' έδόν μαζί...

Ό Ροδόλφος έπεχείρησεν άμέσως. Καί μετά πέντε λεπτά, ή συγκοινωνία τών δυο δωματίων άποκατεστάθη.

— Άχ! ειπε ό Ροδόλφος, ή τούπα εινε μικρή, μά θα χωράει πάντοτε γιά να μπορέσω να σας στείλω τήν καρδιά μου.

— Τώρα, ειπε ή Σιδωνία, θα δειπνήμε... Σιγάσιτε σ' τίς, κ' εγώ θα σας στείλω τό φαγητό.

(Ακολουθεί)

ΕΡΡΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΡΤΑ

Τό μιφιτέκι, Πελάτης.—Γιαρσόν, τό μιφιτέκι αυτό ειναί φίλο σ' άν χωρεί. Γιαρσόν.— Δέν σημαίνει, κύριε, θα δ' ήτε π' όση ώρα θα κήσετε να τό μασήσετε.

Αισθητική. Διδάσκαλος.—Κουρτιάδη, άν σου δώσω πέντε φροδες πεπόνι και τής φρές δλες, τί θα σου μείνη; Μαθητής.—Κοιλόπονος!

Τό ασφαλέςτερον μέσον. Ό παπάς.— Μά εύλογημένε μου, δε σου είπα να μην πίνης;

Μέθυσος.— Άκουσε, παπά μου και θα με δικαιώσης. Σ' αυτών τών κόσμο εινα ανάγκη να πίνη κανείς, γιατί τό κρασί κάνει καλόν αίμα, τό καλόν αίμα κάνει καλήν διάθεσιν, ή καλή διάθεσις φέρνει καλές σκέψεις και οι καλές σκέψεις γανώντν τας κολές πράξεις. Σ'δ μου λές πάντα πώς ή καλή πρόθεσις όδηγούν εις τόν Ουρανόν.

Άρα τό ασφαλέςτερον μέσον να πίνη κανείς σ' τήν παράδεισον εινα να πίνη!

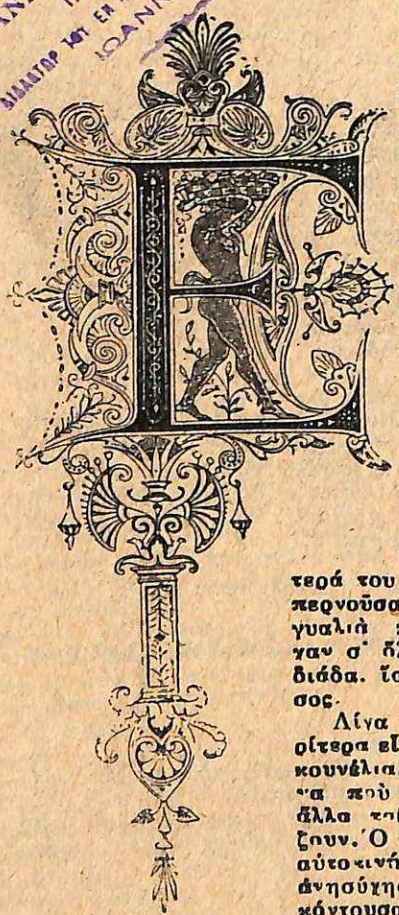
— Συμβουλή. — Έγώ σ' τήν θέσι σου θα έπαντρεύομουν τήν μιφιτέκι. — Εύχαριστώ! Διά να τήν έχω πεθερά μου!

ΖΑΝ ΓΚΩΜΑΝ ΚΑΙ ΚΑΜΙΑΣΕ

ΜΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΤΟΥΦΕΚΙΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΠΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

μπαρς στο
φωρά χ'ε η
της άγροί-
κας, ο κ.
Συμβολαιο-
γράφος
σταμάτη-
σε το αυ-
τοκίνητο
του. 'Η-
ταν ύπε-
ρόνω της
συνεδήσε
ως και του
νόμου Δέν
μπορούσε
να κρατή-
ση τον έ-
πετό του.
Τα χέρια
του τρέ-
σαν με-
τα γάντια
του' τὰ μυ-

τερά του βλέμματα
περνούσαν από τα
γυαλιά και τρέ-
γαν σ' άλλη την πε-
διάδα. Ίσαμε το δά-
σος.

Αίνα λεπτά νο-
οίτερα είχε δει το
κουνέλι, καθ' ομέ-
α που κοιτάζαν
άλλα τρία να παί-
ζουν. Ο κόροτος του
αυτοκινήτου δεν τὰ
ἀνηούχουσε Βοι-
κόνοιτοσαν στί-
τους στο κήμα του

κυρ-Μπελγικέμπ. που δεν τὰ κυνηγούσε
παρ' μόνο το απόγευμα της Κυριακής.
'Από μια Κυριακή ως την άλλη, είχαν
ἀπεριόριστη δικαίωμα να ζούν, κι' έτσι
διασκέδασαν ήσυχα ήσυχα χωρίς ποτέ
να ξεπεράσουν τις τέσσερις τεμπέλλες που
ώριζαν το κήμα.

Ο κ. συμβολαιογράφος περνώντας
οοδε έβριζε το περιφρονητικό βλέμμα του
κυνηγού που έπαψε να κυνηγά
'Ήσαν πράγμα άποσας ανέο: ο κ. συμ-
βολαιογράφος που άλλωστε κυνηγούσε σάν
τον μπαλόνι τον Νικηφόρο. Θὰ έπαυσε να
κυνηγά μέχρις ότου πωλήσει το συμβο-
λαιογραφείο του. όποτε θὰ ξαναπορούσα
την πέτσινη τραγιάσκα και τις άρβύλες
με τὰ χοντροά καρδιά.

Έποεπε όμως ήλιος ο κόροτος να κινή
περισσ'α και σ' η τιμή του ως δημοσίου
υπαλλήλου ελινε όρ ισθή μια για πάντα
να θυσιάση στη δουλειά την γλύκα του
κυνηγιού.

Την ήμερα που άνοιξε το κυνήγι, είχε
κάνει ένα πωλητήριο συμβόλαιο σε κά-
ποιο χωριό και από τότε παύσαντας
τους θρόνους κυνηγούσε μόνο τους πελά-
τας κ'ήνοντας τον κορυφώ όταν άκουγε

το τουφεκίδι στους κάμπους, κλείνοντας
τα μάτια όταν έβλεπε κανένα λαγό.
Τόν σκύλο του την είχε πουλήσει' τὰ
δυό τουφεκία του τὰ έβαλε στη σοφίτα
τὰ φυσίγγια του τὰ είχε πετάξει σ' ένα
αυλάκι, όπως ο μετανοημένος καπνιστής
πετά την πίπα του στο ποτάμι.

Είχε ξεριζώσει το πάθος από τη ψυ-
χή του — και να τώρα ή ένθύμησις των
έξην κουνελιών που παίζαν ξανέφρονε τη
πάθος του κυνηγιού στην ψυχή του κυ-
ρίου συμβολαιογράφου!

Κατέβηκε από το αυτοκίνητο, ξανανέ-
βηκε, ξανακατέβηκε και πλησίασε στον
φράκτη.

'Η πόρτα του φράκτη που χώριζε την
ἀρετή από την άμαρτία, άνοιξε μόνη της
ο κ. συμβολαιογράφος έπληξε στη θύρα
που ήσαν στρωμένοι από ξερά φύλλα μη-
λιάς. Μισοστάθηκε. έκανε να γυρίση, μα
νικημένος πήγε προς το σπίτι.

Τό σπίτι τον κοίταζε να έρχεται. 'Η-
ταν κι' αυτό, σάν τον κυρ - Μπελγικέμπ,
καμπουρισμένο, στραβό και κρυφό. 'Ε-
μυίαζε σ'ένα φτωχό και σ'αλήθεια να-
ναι πλούσιος και σ' ένα μελοθάνατο που
θα θάψη όλους τους γειτόνους του. 'Ήταν
τό σπίτι έν'ες παληού του πελάτου.

Ο κ. συμβολαιογράφος ζήτησε μισόν
άφορη για να μη στο σπίτι, κι' όταν
ένας συμβολαιογράφος ζήτησε άφορη...
Βοήκε μιν πρώτης τάξεως. Είχε να πο-
τείνη μια καλή δουλειά: ένα οικόπεδο για
ένα κομμάτι ψωμί.

Μα ο κυρ Μπελγικέμπ δεν ήξερε από τις
δουλειές του άνδρός της. Τό σχέδιο του
κ. συμβολαιογράφος άκούγανε και χέ-
νηκε γι' αυτό Μ'όσησε μοικιά λόγια. εθ-
λογώντας την τύχη που δίνει στους άθ-
ήκτους την ε' τύπωση της θαλήσεως. Εί-
χεν όρμισθή να μην κυνηγήση: δεν θα
κυνηγούσε.

Κι' έφυγε, υπερόφανος που έφυνε τον
πειρο σ'α. όταν, στην έξω τοσα, ή πιασα-
σμός τον άρπαξε από το σ'ακά, τον έφερε
στην κ.υτίνα και τον έστησε μπροστά
στην κερά.

Θι μπορούσατε να μου διηγήσετε για
κανένα τέταρτο το τουφεκί του άνδρός
σας;

'Η κυρά Μπελγικέμπ δεν ημνήσθη για
πολύ έξυπνη μόνο ήσαν τόσο έξυπνη ως ε
να έβριζε ότι είναι καλή να προσφέρει κα-
ν'ες κ'όποια ικετούπηρεσία στον κ. συμ-
βολαιογράφο.

Σκαρφαλωσε σε μια καρδέλα. πήρε το
τουφεκί πάνω από το τζάκι και από τον
μπούκα το κουτί με τὰ φυσίγγια.

—Στις διαταγές σας, κ. συμβολαιο-
γράφε.

Ο κ. συμβολαιογράφος δεν έτρεχε:
εκάλλαζε. 'Η μεγαλοπρέπεια του. λαχα-
νισμένη, έτρεχε από πίσω του. 'Η συ-
νειδήσις του, έφυσώνοντας, δεν τον έφθα-
σε παρά τη στιγμή που πυροβολούσε! και
με τὰ δυό. Μα σ'ας παρακαλώ να πιστέ-

ψετε ότι ή συνειδήσις του τον άρπαξε
και του τὰ έψαλλε για καλά.

—α! είστε όκοισθή να μην ξανακυ-
νηγήσει! Δεν λένε ψέμματα μπροστά
στον συμβολαιογράφο, κι' όμως έσύ κυ-
νηγας! Κυνηγας γωός άδεια! Κυνηγας
σε έξνο οικόπεδο! 'Ενας δημόσιος υπάλ-
ληλος! Μπαρό σου!

Μα τὰ μουτρα καταβασμένα ο κ. συμ-
βολαιογράφος μίεψε το κουνέλι—ένας
τόσος θα κουνέλαρος—και γήοισε στην
άγροικία με το τουφεκί κάτω από τη έπι-
νωφόρι. το κουνέλι στην τσέπη και τό-
ψεις στην καρδιά. 'Επειδή ήσαν τίμιος
άνθρωπος, φύλαξε τις τύψεις του και δεν
φύλαξε το κουνέλι. Τό έδωσε στην κυρά-

Μπελγικέμπ, την εύχαρίστησε. της ζήτησε
συγγνώμη δια την άνησυχία και την πα-
ρακάλεσε να πη στον άνδρα της να πε-
ράσει από το συμβολαιογραφείο για μια
πολύ καλή δουλειά.

Τό αυτοκίνητο του. Ίσαμε το βοάδυ.
Έτρεπε στους δρόμους, όπου ο κ. συμβο-
λαιογράφος σκόπευε τις τύψεις του: όταν
το βοάδυ έφθασε σπίτι του, τις είχε χά-
σει όλες: μα τις έαναβόηκε να τον περι-
μένουν υπό την μορφή του κύρ—Μπελ-
γικέμπ, που ήσαν κυνηγούσε. στο βάθος
και κοντός. 'Η σιωπή του—όρ—Μπελ-
γικέμπ ήσαν καταθλιπτική. 'Όταν ο άνδρ-
της δεν έλεγε τίποτα, σήμνιζε ότι είχε
πολλά π'άνματα να πη. κ. ο κ. συμβο-
λαιογράφος για να τον καλοπιάση προ-
σπάθισε να τον πάρη στο ιδίαιτο του
γραφείο:

—Μια πρώτη τάξεως δουλειά! Μα
ένα χιλιάριο στο ένα χέρι και με ένα
πεντακοσάριο στο άλλο...

Μα μέσα στον κορδάλισμο, μπροστά
στος τρεις υπαλλήλους του συμβολαιο-
γράφου, ο κύρ—Μπελγικέμπ έέσπεσε:

—Τό χιλιάριο τ'είνα χωρίς στην δι-
ειά κ'ήνη του τουφεκιού, το πεντακοσά-
ριο σ'ήν' άλλο! Για μια τουφεκιά, κά-
να σ'ονομάζα τουφεκιά!

Κι' έβγαλε κάτω από τη μπλούζα του
τό κατακρυπτημένο από τὰ σ'ακ'α κουν-
νέλι.

—Δεν σ'ας μένει παρά να πληρώσετε
το έσο!

Κι' ενώ ο κ. συμβολαιογράφος, κα-
τουφισμένος έβγαζε το πορτοφόλι του,
ο κύρ—Μπελγικέμπ πρόσθεσε, ειρωνικά
και ήσυχαμένος:

—Το χιλιάριον να το σκοτώνετε με την
πρώτη τουφεκιά!

ΖΑΝ ΓΚΩΜΑΝ και ΚΑΜΙΑ ΣΕ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΠΑΣ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΝΟΒΟΓΚΡΑΝΤ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΠΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ο Διοικητής του έκτου σώματος
μας άνακοίνωσε πως το Νόβογκραντ-
Βόλνισκ πάρθηκε σήμερα κατά τὰ
χαράματα. Τό έπιτελετο έφυγε απ'
τό Κραπίβνο και τὰ μεταγωγικά μας
με τη πολυθέρμη όπισθοφυλακή έ-
πλώθηκαν στο δρόμο, στον προαιώ-
νιο δρόμο, που φέρνει από τη Μπρέ-
στα στη Βιχράβι και π'όυαι κτισμέ-
νη, πάνω σε κόκκαλα μουζίκων, επί
Νικολάου του πρώτου

Χωράφια με καταπύρφους πα-
παρουνες, άνθεδολούν όλοτρόγυρα, το
μεσημεριάτικο άγέρι παιχνιδίζει με
την χρυσή σίκαλη και το παρθενοκό
άραποσίτη όρθώνεται στον όριζοντα
όαν ταίχος μακρυνόθ μοναστηριόθ.

Τό ήρεμο ποτάμι του Βόλιν ά-
πλώνεται σε καμπύλες, το ποτάμι
του Βόλιν φεύγει μακριά μας μέσα
στη μαργαριταρένια δμύχλη στα δάση
των σμυδών. φειδωσέρνεται σ' άνθη-
μένους λοφίσκους και μ' άδυνατι-
σμένα γ'τρια μπερδεύεται μέσα στους
πυκ'ρυσεμένους λοφίσκους.

Ο πορτοκαλός ήλιος κατακυλά
στην ούραν ή αν κατατεμμένο νε-
φάλι. Τό λυκόφως άνάβει πυρκαϊζ
μέσα στα ουνεφένια φαράγγια και το
ήλιοδασίλιμα άνεμίζει τὰ λάβαρά του
πάνω από τὰ κεφάλια μας,

'Η όρμη από το χτεσινό αίμα
και τὰ σκοτωμένα άλωνα στάζει στη
βραδυνή δροσούλα. Τε σκοτεινά νερά
του Ζμπρούτς βούζους κα'ως άπλώ-
νουν τον άφρό τους πάνω από σκόρ-
πια βραχάκια.

Οι γέφυρες είναι χαλασμένες και
περνάμε το ποτάμι διαλέγοντας τις
ρηχονιέρες. Τό φεγγάρι κοιμάται πά-
νω στα κύματα. Τό νερό φτάνει ως
τις ράχες των άλόγων και το ρέμα
περνάει βούζοντας άνάμεσα από τὰ
μέτρητα πόδια τους.

Κάποις πνίγεται και βλαστημά
φωναχτά την Παναγία. Τό ποτάμι
σπαρμένο από κάρα, είναι γεμάτο θό-
ρυβο, σφυρίγματα και τραγούδια,
πίνιηχον πάνω απ' τὰ φιδίσια σε-
λαγίσματα του φεγγαριού και τὰ φω-
τολουόμενα νερά.

'Αργά τη νύχτα φτάσαμε στο
Νόβογκραντ. Στο σπίτι, πεύταν όρι-
σμένο για μένα δρόμο μια έγκυα γυ-

ναίκα και δυό κοκκινόμαλλους 'Ε-
βραίους με μικρόνιν υς λαιμούς.
'Ενας τρίτος κοιμόταν κίβλας σκε-
πασμένος από κορφής και στριμωγ-
μένος στον τοίχο.

Στο δωμάτιό μου, τὰ ντουλάπια
ήσαν άναποδυρισμένα και χάμου
στο πάτωμα σερνόντουσαν κουρέλια
από γυναίκειο γουνένιο παλτό, άν-
θρώπινες άνοθαράες και συνόρμια
από τὰ πολύτιμα σκεύη που οι 'Ε-
βραίοι μεταγειοίζονται μια φορά το
χρόνο—τό Πάτσα.

—Σηκώστε τα, λέω στη γυναί-
κα' το δωμάτιο που ζήτε πατριώτες!

Οί δυό 'Εβραίοι τινάζουνται ά-
πό τη θέση τους. Χοροπηδούν πάνω
στις τοόχινες σάλες τους και περι-
μολώνουν τὰ θούμματα από το πάτω-
μα. χορο'ήδον σιωπηλά, ναίμουδι-
στικά σάν Γικωνέζοι στο τσίρκο.
Τὰ λαιμά τους φουσκώνουν και στρι-
φογυρίζουν.

Μου ξαπλώνουν ένα καταξασχι-
σμένα στρώμα και πέφω κατά τον
τοίχο πλάι στον τρίτο κοιμισμένο
'Εβραίο. 'Όλη ή εικόνα της τρομαχ-
τικής άθλιότητας σβύστηκε από τὰ
μάτια μου, μέλις έπεσα.

'Όλα τάχει νεκρώσει ή σιωπή,
και μονηχά το φεγγάρι, άγκαλιάζον-
τας με τὰ ναλάρια χέρια του το
στρωγγυλό, λαμπρό κι' άμέριμνο
κεφάλι του άλητεύει κάτω απ' το
παράθυρο

Τεντώνω τὰ μουσκεμένα μου πό-
δια ξαπλώνομαι στο σκισμένο στρώ-
μα κι' άποκοιούμαι... Νειρεύομαι το
διοικητή.

Καταδιώκει πάνω σε δυνατή φο-
ράδα τον Μέγαρχο και το χώνει

δυό σφαίρες στα μάτια. Οί σφαίρες
του τρυπουν το κεφάλι και τὰ μάτια
του χύνονται χάμου.

—Γιατί έστρεψες πίσω τη με-
ραχία' φωνάζει στον πληγωμένο έ-
Σαβίτσκι ο διοικητής κι' άμέτως ξυ-
πνώ γιατί ή έγκυα γυναίκα ψιγού
λεύει με τὰ δάκτυλά της το πρόσω-
πό μου.

—Κύριε, μου λέει ξεφωνίζετε
στον ύπνο σας και ξεπετιέστε. Θά
σας δάλω στην άλλη γωνιά. Σπρώχ-
νετε το παπάκι μου.

Σηκώνει από το πάτωμα τὰ λι-
γνά πόδια της και την όλοστρόγγυ-
λη κοιλιά της και τραβεί το σκέ-
πασμα από τ'ιν κοιμισμένο.

Ο γόρος κοιτάει νει περσμέ-
νος. ξαπλωμένος άνάσκελα. Τό λα-
ρύγγι του είναι τραβηγμένο στα έξω.
το πρόσωπό του κρέμεται στα δυά και
το γαλάρτιο του αίμα πημένο στη γε-
νειάδα του μιτάζει σ' ένα κομμάτι
κι μολόθ.

—Κύριε, λέει ή 'Εβραία, κου-
νώντας το στρώμα, την έσφαξαν οί
Πολωνοί ενώ αὐτός τους παρακαλού-
σε: σκοτώστε με στη μάντρα να μη
δὴ ή κέρη μου το θάνατό μου. Μα
αὐτοί κύταξαν την εύκολία τους. Πέ-
θανε σ' αὐτό το δωμάτιο και σκε-
φτόταν έμένα.

Και τώρα θέλω να μάθω—φώναξε
άξαφνα με φριχτή δυνατή φωνή ή
γυναίκα—θέλω να μάθω ποθ ή ά βρή-
τε πια σ' όλο τ'ιν κόσμο τέτοιο πα-
τέρα σ' τον πατέρα μου...

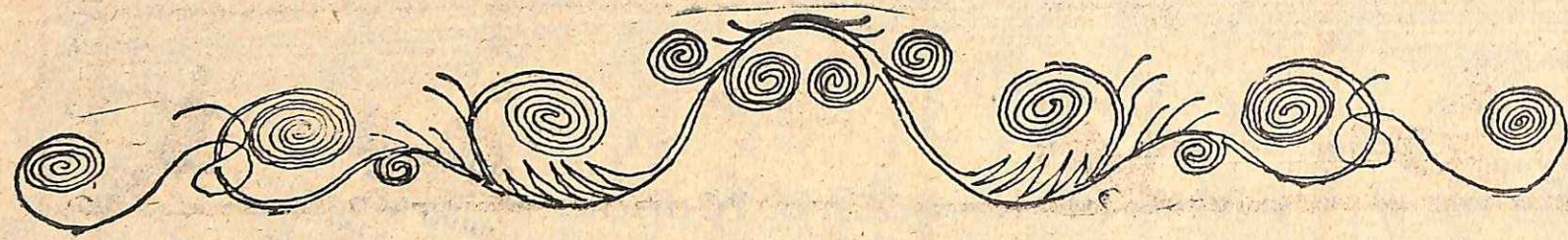
(Μετάφραση
ΣΟΦΙΑΣ ΜΑΥΡΟ ΕΙ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

—Ποιός είναι ο πλ'ιθυσμός της
γ'ής; 'Αν και όλες οι γ'ωρες δεν έ-
χουν άκριβείες άπογραφές, μπορούμε
να ποίμε πως οι κάτοικοι της γ'ής
είναι σήμερα σχεδόν ένα δισεκατομ-
μύριο εξακόσιες χιλιάδες.

—Τὰ μεγαλύτερα λιμάνια του
κόσμου είναι ή Νέα Υόρκη, το Λον-
δίνο, το Λίθερμκουλ και το 'Αμ-
βούργο.

Περίκαλ άνακαινήσεις του α'Εγερτηριού' λείαν προσεχώς θα έμφανισθ' με
νέον αίμα νέον ζώην, νέαν μορφήν. 'Αναμείνεται λίγο.

Η ΞΕΛΙΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΤΟΥ ΑΙ ΑΝΑΓΚΑΙ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΟΥ ΜΑΣ

Β'

**Κοντά στη Γεωργία να έπιδω-
θῃ καὶ στὴ κτηνοτροφία,**

Θὰ ἦταν ἀρετὰ ἐπιζήμιο ἂν ὁ γεωργὸς κοντὰ στὴ γεωργία δὲν ἔξε- μεταλευόταν καὶ ἓνα ἄλλο πλουτοπα- ραγωγικὸ κλάδο, τὴ κτηνοτροφία, ποὺ θεωρεῖται ἀδελφὴ πιστὴ τῆς γεωργίας συνδεδεμένη μὲ ἀρρηκτοὺς δεσμοὺς μὲ τὴν.

Δυστυχῶς καὶ στὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ γεωργὸς μᾶς καθυστερεῖ πολὺ, ὅχι διότι δὲν εἶνε ἐργατικός, ἀλλὰ διότι δὲν ἐδιδάχτηκε, δὲν διαφωτίστηκε ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς ἐπίσημης ἀρχῆς.

Μὰ δὲν τρέφει ἀγελάδες, βώδια, πρόβατα, κατσίκες, καὶ χίλια δυὸ ἄλλα ζῶα στὸ καλύβι του ; Β-βαίως ἀλλὰ αὐτὰ ὅλα τὰ τρέφει χωρὶς νὰ ἀπολαμ- βάνῃ γιὰ νὰ κερδίῃ καὶ νὰ καλλιτε- ρεῖ τὴ ζωὴ του, νὰ ἀναπτύσῃ τὰ παιδιὰ του. Ἡ ἀγελάδα σπίνια θὰ τοῦ δώσῃ 3 - 4 δανάδες γάλα, τὸ βώ- δι θά'νε ἀδύνατο καὶ ἡ κατσίκά του παθιασμένη καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα του, ἂν δὲν κρύβουν μέσα τους κάποια ἀρρώγεια δὲ βγάδουν ποτὲ οὔτε τὸ χορτάρι ποὺ τρώνε.

Καὶ ὅμως ἡ γεωργία καὶ ἡ κτηνο- τροφία ἀποτελοῦν τὴ βάση τῆς Ἑλλη- νικῆς παραγωγῆς καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσεχτοῦν.

Τὰ προϊόντα τῆς γεωργίας θὰ βοη- θήσουν πολὺ τὴν ἀνάπτυξη τῆς καὶ ἡ καθοδήγηση τοῦ κάθε γεωργοῦ ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα, δὲν ὑπάρχει ἀμ- φιβιβλία, ὅτι θὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν ἀνέχεια.

Τὸ γάλα, τὸ τυρὶ, τὸ βούτυρο, τὸ κρέας τὸ μὲν στὸ γεωργικὸ σπίτι ἀπο- τελοῦν τὴ βάση τῆς τροφῆς του καὶ τὰ εἰδικὰ τῆς φορεσιᾶς του. Ὅταν ἔχει αὐτὰ καὶ μερικὰ ἄλλα οὐσιώδη προϊ- όντα θὰ ζῇ πλουσιοπάροχα, διότι ἄλλο τίποτε δὲν θέλει. Τὰ χρήματα θὰ τοῦ τὰ δώσουν τὰ περισσεύματα.

**Πρέπει νὰ σκεφθῇ ποιά εἶδη
γεωργικὰ καὶ ποιά ζῶα
κατάλληλα εὐδοκιοῦν
στὴν περιφέρειά του**

Γιὰ μικρὴ μελέτη τοῦ ζητήματος θὰ
ᾤς δώσῃ νὰ σκεφθοῦμε ὡς γεωργοί

πῶς πρέπει νὰ γνωρίσουμε πρῶτα ποιά γεωργικὰ εἶδη βγάδουμε στὴν περιφέ- ρειά μας. Κοντὰ σ' αὐτὸ θὰ μᾶς ἔρ- θῃ στὸ νοῦ καὶ ποιά ζῶα μποροῦν, ὅταν τραφοῦν μὲ τὰ εἶδη τῆς καλλι- εργείας μας νὰ εὐδοκιοῦν.

Αὐτὸ δὲ, δὲν θέλει καὶ μεγάλο νοῦ καὶ ἐμπνέδα. Συνδυάζει αὐτὰ τὰ δύο, πρέπει ἀπαραίτητα νὰ τὰ ἐκ- μεταλευθοῦμε. Διότι τὸ ἓνα συμπλη- ρώνει τὸ ἄλλο.

Ἐδῶ ὁ γεωργὸς γιὰ νὰ ὀρθοπο- δήσῃ δὲν θέλει τὴν κρατικὴ ἐπέμβασι. Καλλιεργεῖ ἀμπέλια καὶ ἑλῆες, εἶνε ἀ- παραίτητη ἡ κατσίκά, τὸ ἀρνί, ὁ χοί- ρος. Καλλιεργεῖ τριφύλλια, εἶνε ἀνά- γκη ἡ ἀγρία τὴν ἀγελάδα του. Ἐκμεταλ- λεύεται κανένα δάσος ἀπὸ κίστανα, πρέπει νά'χῃ τὸ χοῖρο του. Σπέρνει σιτάρι, κριθάρι, καλαμπόκια ; πρέ- πει νά'χῃ τὰς κόττες, τοὺς διάνους καὶ τὰς χήνες. Ἐχει μῦλο νά'χῃ καὶ πά- πιας. Κοντὰ στὸ νοῦ καὶ ἡ γνώσι καὶ κοντὰ στὸ προϊόν καὶ τὴν ἐξουσία ποὺ κάνουμε καὶ τὸ ἀνάλογο ζῶον ; Συμ- βαίνει αὐτό ; Δυστυχῶς ὅχι σὲ μεγάλη κλίμακα. Μάλιστα σὲ πολὺ μικρὴν. Ἐχει δὲ παρατηρηθῇ ὅτι πολλοὶ γε- ωργοὶ εὐρίσκονται στὴν γεωργικὴ ἑλ- λάδα ποὺ δὲν τὸ σκέπτονται. Διότι ἀ- φήνουν ὅλη τὴ φροντίδα στὸ κτηνο- τρόφο.

Ἄλλο καλὸ ποὺ θὰ προκύψῃ

Δὲν εἶνε ὅμως τὰ προτερήματα ποὺ ἔχει μονάχα ὁ συνδυασμὸς γεωρ- γίας καὶ κτηνοτροφίας. Ὑπάρχουν τόσα πολλὰ ἀκόμη ἐκτός ἀπ' τὴν διά- θεσι τῶν περισσοῦν προϊόντων μας, ἔ-

κτός ἀπὸ τὴν ὕλική ὠφέλεια ποὺ θὰ ἔχουμε. Τὰ ζῶα ποὺ θὰ τρέφουμε μὰ ὅσα καὶ νά'νε θὰ μᾶς δώσουν τὴν κο- ποιά τους. ἴσως τὸ γελάσουν μερικοί. Ἄς ἀκούσουν ὅμως πρῶτα. Τὰ χωρά- φια μας ἐφτώνησαν πολὺ ἀπὸ τὴ συχνὴ καλλιέργεια. Ἐχουν ἐξαντληθῇ ἀφάν- ταστα. Ἡ κοπριά θὰ τὰ δυναμώσῃ, θὰ τὰ πλουτίσῃ μὲ χοῦμο καὶ τὸ ἀπο- τέλεσμα θά'νε εὐκόλο. Θὰ ἔχουμε με- γαλύτερες ἀποδόσεις ὡς ὅλα τὰ προϊ- όντα ποὺ καλλιεργοῦμε.

Εἴμαστε σὲ πολλὰ ζητήματα ἀτλᾶ, ἀμάθητοι τελείως. Ἄρα πρέπει νὰ μᾶς τὰ ποῦνε, νὰ μᾶς τὰ διδάξουν. Στὸ σπουδαῖο αὐτὸ ζήτημα παίξει σπουδαῖο ρόλο καὶ ἡ μοιρολατρεία καὶ ἡ δυσπιστία. Δὲν ἀκούει ὁ γεωργὸς. Εἶνε δύσπιστος φοβερά. Πρέπει νὰ δῇ μὲ τὰ μάτια του καὶ τότε δὲν ἀκο- λουθεῖ μὲ προθυμία μιὰ πρακτικὴ συμβουλή, ἀλλὰ σιγά, σιγά. Γιατί νο- μίζει ὅτι ὅσα ἔμαθε ἀπὸ τὸν παπὸν λη του εἶνε ἀκριβῆ. Ἄν δὲν ζῇ καλά, ἂν δὲν βγάλῃ σιτάρι, φταίει ὁ θεὸς καὶ ἡ φύσις.

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα πρέπει νὰ ἐπέμβῃ τὸ ὀργανωμένο κράτος.

**Καὶ ὧς πρέπει νὰ ἐπέμβῃ
τὸ κράτος**

Τί χοεῖται ;

1) Μία μελέτη καὶ καλὸ συνδυα- σμὸ στὶς διάφορες ἐπαρχίες ζῶον καὶ φυτοῦ καὶ ἀμεση ἐφαρμογή.

2) Σταθμοὺς ἀναπαραγωγῆς ζῶων ράτσας καλῆς καὶ ἐγκλιματισμένης ποὺ νὰ παραχωροῦνται μὲ μικρὴ τιμὴ στὸ γεωργό.

3) Διαφώτισι καὶ προπαγάνδα με- γάλῃ μὲ ἐπιστήμονας κτηνιάτρος καὶ καὶ ζωοτέχνους περιοδεύοντας, ὥστε αἱ διάφοροι ἀρρώστειες νὰ μὴ δεκατίζουν τὰ ζῶα τοῦ γεωργοῦ.

4) Ἐπίβλεψι συστηματικὴ μὲ τοὺς ἰδίους ἐπιστήμονας.

5) Δημιουργία λειβαδιῶν γιὰ τὰ ζῶα.

6) Ἡ ὠθησις γιὰ νὰ ἐπιδιοθοῦν οἱ γεωργοὶ μὲ ἀγάπη στὴ σπητικὴ κτη- νοτροφία καὶ κτηνοτροφία.

Ὅλα αὐτὰ κοντὰ στὰ ἄλλα θὰ θέ- σουν τὰ θεμέλια τῆς εἱμερείας τοῦ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ

ΔΙΣΤΙΚΑ

Ὅταν γελάς γελοῖον βουνα
γλυκομηλιὰς ἀνθίζουν.
τὰ ξωτικά μαγεύονται
τὴν ὁμορφιὰ σκορπίζουν.

Στῆς γῆς τὰ χόρτα πεπατᾶ
νὰ παίρνῃ δροσεράδα
καὶ κείνα πιά μαγαίνονται
ἀπ' τῆς καρδιάς τῆς λαύρα.

Τὰ χεῖλη σουε ζάχαρη
τὸ μάγουλό σου μῆλο
τὰ στήθη σου παράδεισος
καὶ τὸ κορμί σου κρίνος

Μάτια ποὺ εὐκόλα γελοῦν
καὶ εὐκόλα πάλι κλαίνε
εἶναι ματάκια πάπατος
καὶ φυλοκάρι καί νε.

Δὲν εἶναι κρίμα νὰ διψᾷ
καὶ μπρός μου νά'ναι ἡ βρύση
καὶ ἀφίνη μὲ νὰ ξεραθῇ
δίχως δὲν κάνει κρίση.

γεωργικοῦ σπητιοῦ τὸ ὁποῖον ἀσφα- λῶς θὰ εὐημερίσῃ καὶ θὰ ὀρθοποδή- σῃ δὲν θὰ πεινά δῶ; τῶρα καὶ θὰ μπορέσῃ νὰ ἀποδώσῃ καὶ σύνολο καὶ στὸ κράτος τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ καλὰ ποὺ πρέπει νά'χουν.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ τοῦ δώ- σομε καὶ περισότερη δουλειὰ θὰ τοῦ ἀπασχολήσουμε καὶ τοῦ νοῦ ὥστε νὰ μὴν ἀκούῃ τίς διάφορες ἀνοησίες καὶ τίς ἑξωφρενικὰς θεωρίας, μερικῶν φουσκωμένων ἰδεολογῶν τῶν κομμου- νιστῶν καὶ τὸ σπουδα ὅτερον ἀκόμα θὰ ἀγαπήσῃ τὴ γῆ ποὺ τὸν τρέφει καὶ δὲν θὰ μισῇ καὶ ζηλεύει τὸν ἐπαγ- γελματία ποὺ κάθεται μέσα στὴ πο- λιτεία. Τότε δὲν θὰ τὸν ἔχει ἀνάγκη καὶ ἀντὶ νὰ ξεραθῇ ἀπ' αὐτόν, αὐτὸς θὰ τὸν κανονίῃ.

Αὐτὰ νομίζω εἶναι τὰ σωστά νὰ γίνουν διότι καθημερινῶς αὐτὰ βλέπω πῶς χοεῖται.

Χωρὶς αὐτὰ σιγὰ σιγὰ θὰ ἐρημα- θοῦν τὰ χωριά θὰ ἐκλείψῃ ἡ ζωτικότης ποὺ ἀκόμα λίγο ὡς πολὺ βασιεῖ καὶ ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ θά'ρχισῃ νὰ κα- τεβαλῇ τὸν πατήρ ῥον. Διότι ἡ παῖ- να θὰ φέρῃ τὴν ἐξασθένειαν καὶ αὐτὴ τὸν ἐκφυλισμὸ αὐτὸν τὸν σάρακα κα- θε ἑθνοῦς.

ΕΜΜ. Σ. ΑΝΑΣΗΣ
(Γεωπόνος)

Θάλασσα τὸ ταιράκι μου
ἀπάνω σου κοιμάται
παρακαλᾷ σὰς κύματα
νὰ μὴ μοῦ τὸ ξεπνᾶται.

αἰχμαλωτίσθησαν ἡ δὲ πόλις
ἐθρὼν τὰς θύρας ἀνοικτὰς διέφυγε
Ἀποστολεὺς
Μίτσα Σκαπινάκη-Χίος

Η. Ρουτσεράκης

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

1 Στρογγυλὸ σὰν κόκκινον
μακρὺ σὰν ἄντρο

Τί εἶνε

2 Κούφιος ἑλατὸς
δροσιὰ γεμάτος.

Τί εἶναι

3 Τέντα πάντα κεντητὴ
τεντανὴ καμαρωτὴ.

Τί εἶναι

4 Κότινο σουβλί
σιδερίνιο ἀρνί

Τί εἶνε

5 Ὅλη μέρα σούρα σούρα
καὶ τὸ βράδυ κρεμασοῦρα.

Τί εἶναι

6 Ἀνάσκελα καὶ μπριζύματα
καὶ σφιχταγκλισμένα.

Τί εἶναι

7 Τριγύρω γύρω θάλασσα
καὶ φῶς μέσα στὴ μέση

Τί εἶναι

8 Ἐσφαξα τὴν αἶγα μου
καὶ τὸ μῆρό τῆς αἶγας μου
ἔκασα τὴν αἶγα μου.

9 Πόλις κυριευσαμένη ὑπὸ ἀνόμων
ἑβραίων οἱ δὲ αἰχμάλωτοι

ΓΛΩΣΣΟΔΑΚΤΕΣ

1) Κοῦπα κουπακόκουπα.

2) Πάγκος καὶ τί πάγκος
καρυδερο-οταυλόπαγκος

3) Κουτσὸς ἐπῆγε καὶ ἔκατσε
στὸ βρουπακόπαλουκο
κουτσὸς καὶ κουτσαπόκουτσος

4) Σήκωσέ μου τὴν ἀπλάδα,
καὶ ἂν δὲν μεύρης ἀπὸ κάτω
ἀνεμογιάσέ με.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΤΟΥ ΛΚΟΥ

1 Γιὰ χάρη τοῦ βασιλικοῦ
ποτίζεται καὶ ἡ γάστρα.

2 Γιὰ τὸν μουτζούρη,
βράζουν κίστανα.

3) Βαροὺν τὸ σαῦαρι
ν' ἀκούῃ τὸ γαϊδοῦρι.

4 Βοήλαοῦ ὁ γῆ θεοῦ.

5 Γέλα με νὰ σὲ γελῶ,
νὰ περνοῦμε τὸν καιρό,

6 Γερός καὶ τζουτζουέσσι
ἀνέφορος τοῦ δελχίνι.

Ὁ εἰθιμὸς στίχος

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΟΣ

Ὁ Ἕλληνας δύο δικαῖα ἔχει πᾶντο.
Ὁδρεῖν τε καὶ λαυρόχεσθαι εἰς
ὅποιο θέλει μέρος.

Γ. Σουρῆς

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Τὰ μάτια σου γλυκοκυτᾶν
τὴν ἀνοιχτὴν ποδιερβαίνει
σὰν ὁπρωτὶς στολίδι
ποὺ ἀψηλώνει.

Κι' ὁ ἴσκιος σου εἰς ἀπόβρατον
Στέλλα μου ἔκπουσμένη,
φωτίζει μὲς στὴ σκοτεινίαν
μένει ἡ σινιά σου μόνη !..

Θ. ΠΑΤΡΙΝΟΣ

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΜΑΘΗΤΙΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΛΑΜΙΑΣ. (Του άντα-
ποκριτού μ. κ. Π. Α. Τσακρή) Τό Γυ-
μνάσιον μαρφέτος χάρις εις τας άόκνους
προσπαθίας του σεβαστού Γυμνασιάρ-
χου μας κ. Χ. Μόσκου και του συλλόγου
των καθηγητών μας, έχει καταστή έκ των
τελειότερων Γυμνασίων της Ελλάδος. Τά
μαθήματα διδάσκονται με μεγάλην μεθο-
δικότητα, και παραλλήλως ή ίδρυσις έ-
ξωσχολικών μαθητικών όργανών ως
διπλασιάζουν τον ζήλον μας εις την τα-
κτικήν παρακολούθησιν και σπουδήν των
μαθημάτων μας.

Προχθές με έξαιρετικήν όλως έπι-
τυχίαν έορτάστη ή 25η Μαρτίου εις τό
Γυμνάσιόν μας. Τήν ήμέραν συνιοιθρή-
θημεν εις την πλατείαν Διάκου όπου έ-
ξεφωνήθη ό πανηγυρικός της ήμέρας.
Τό δε έσπερος έδόθη παράστασις υπό
των μαθητών του Γυμνασίου μας εις τό
θέατρον «Πανελληνίου», όπου έπαιχθη
με μεγάλην έπιτυχίαν τό έξοχον έργον
του καθηγητού μας κ. Θεόδωρου Διο-
σκου «ή Κρυσαλλίς», τό όποιον συνεκί-
νησε βαθύτατα τούς μαθητάς εις όλην
την κοινωνίαν Λαμίας ή όποια συνέργει-
σε νά τό παρακολουθήσιν.

Π. Α. Τσακρής.

ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΒΕΡΡΟΙΑΣ

Εις οιασδήποτε μόνον ένδεδέχοντο τό
Γυμνάσιον μας έχει παρουσιάσει έκπλη-
ξεις Έχει χαράξει ένα όρόμον όλόχρυ-
σον πού μπροστα άπ' αυτόν ήνοιχθήσαν
υψιζόντες φωνήες, θεσπεσίον ...

Και ίδού τά μαρτύρια της προόδου :
Ίδρυσίς Μαθητικών Κοινοτήτων, Ίδρυ-
σις συστίειον, Διελθείς, άποκτησίς κι-
νηματογράφου ...

Άυτη ή προόδος όφείλεται εις τό ότι
τό Γυμνάσιόν μας έχει άποκτήσει πλή-
ρες και έπιστημονικών καθηγητικών προ-
σωπικών, και εις τον άκούραστον και φι-
λοπροσόν Γυμνασιάρχη μας κ. Π. Βαρ-
βακσούλην.

Έκείνο πού προσδίδει έξαιρετικήν
λάμπαν εις τό Γυμνάσιον ό στερέωμα
έγκνεται εις την ευγενή άμιλλαν και ύγι-
ήν προσπαθειών των κ. κ. καθηγητών ό-
πως δημιουργήσουν ... ύψηλόφρον μα-
θητικών όλικόν. Άλλά και οι μαθηταί
δέν μένου άγνώμονες άέναντι των τό-
σων προσπαθειών έργάζονται νά εύχα-
ριστήσουν τούς καθηγητάς των και νά
ικανοποιήσουν τον έαυτόν των.

Αίδονται διαλέξεις και υπό των μα-
θητών και υπό των κ. κ. καθηγητών. Πε-
ριεχόν νά άναφύω πόσον συνεπείουν εις
την έξύψωσιν της μαθητικής ψυχής.
Άλλά τό μεγαλύτερον μαρτύριον της

προόδου είναι ή ίδρυσις μαθητικών κοι-
νοτήτων. Μέσα εις αυτές ό μαθητής θά
άσκηθι εις την εύθυνηδον χρήσιν της
ψήφου του πού είναι τό πολυτιμότερον
πράγμα εις την ζωήν.

Άλλά και τό αίσθημα του άνθρω-
πισμού, του οίκτου, της άλληλεγγύης
έχει καλλιεργηθι τόσον ώστε με τον
όβολόν μαθητών εύπόρων και καθηγητών
νά ίδρυσθουν τά μαθητικά συστίεια διά
τούς πτωχούς μαθητάς.

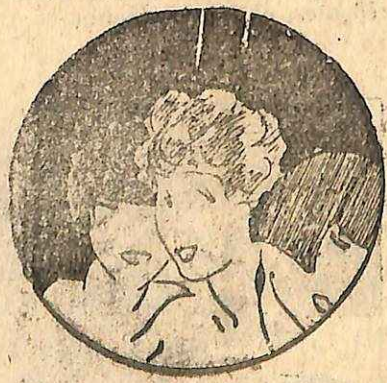
Η εύμ'θοδος έπίδοσις εις τον άθλη-
τισμόν ή άποκτησίς κινηματογράφου κλπ.
είναι σημεία προόδου εις πάντας.

Μιχ. Θεοδωρίδης
του Γυμνασίου Βεργό'ας

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

«Τό μυαλό μου είναι σκοτισμένο, μαν-
νούλα μου. δά μπορώ ν' άκούω πειρά τίς
φωνές του». Γιατί μας άνησε μάνα μου;
Σίν πού νά τραγουδά ή ψυχή σου ; Άχ,
μαννούλα μου, τό μικρό κλαίει, τό γυ-
ρεθύνει, θέλουνε τή χρυσή τους μαννού-
λα, πού τό ανούριζε στην άγκαλιά της.
Δέν τό λυπήθησε καθόλου πού έφυγες ;
Σέ ποιά άγκαλιά θά κοιμούνται τό καύ-
μένο ; ποιο σώμα θά τα νανουρίζι με
τό τραγούδι του, και πού θά βρουνε τη
στοργή τη δική σου γλυκειά μου μαν-
νούλα ;

«Έλα πάλι καλή μου μάνα, μου έλ-
χες πη, νά μή σέ σκάω, και νά μαι ήου-
χος γιατί θά πεθάνω νά νόμιζα πώς
τόλγες σέ άσείει»
Μά συχώρεσέ με και πές στήν Πανα-

γιά μας ; νά σέ στείλλη σέ μάς. Είναι κι.
ή Άννούλα μας άρρωστη και δά θέλει
κανένα άλλονε παρα όνά μονάχα ... Άμα
πάω κοντά της μαννούλα μου με δίδωνει
γιατί έξ αιτίας μου έφυγες, κι ύστερα
κάθουμαι και κλαίω όλόκληρες ώρες. Λυ-
πήσου μας μαννούλα μου κι έλα πάλι
ξέρεις πόσο λαλή σ' άναπόμε όλοι μας.»

«Ένας γέρος βασιανισμένος στήν
πλαινή κάμαρα άόκνης». Άκουσι τό πα-
ράπο του γιού του, θυμήθηκε τή γυ-
ναϊκούλα του πού την έχασε έξαφνα γιά
λίγες μέρες, και βαρύν - βαρύν σύρθηκε
ώς τό θωμάσιο των παιδιών του.

«Παρακάλα την ήλιέρα μου, είναι κα-
λή ή μάνα σου και θάρρη.»

Με ήξερε ό δόλος πώς έλεγε ψέμ-
ματα και δεν μπόρεσε νά βαστήξη τό δί-
κρυσό του.

«Έκλαψε πολλή ώρα νά κρυφί άπ' τό
γυιό του πού εξακολουθούσε νά παρακαλή
την μαννούλα του νάσθι πίσω.»

ΒΕΤΗΣ-ΠΟΛΛΟ

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ

Βαρύ κι' άκίνητο στή θέσι σου άπομένεις
δε σέ τρομάζουν άστράπεδες, βροντές, ή
[κεραυνός, ή

Άψυχο ! Τά στήθη σου νεκρά, δέν άνα-
[ισχύεις
άπ' τό κλεισμένο στόμα σου δέν άνηχεί
[φωνή.

Στό μαρμαμένο σου κορμί είναι ζωντανε-
[μενη

Τής μορφής σου ή έκφραση της δοξάς τό
[φιερά

και μέσ' στή παγεμή σου την κοιλία αν-
[τρεωμένη
μ' ένα κρυφό χαμόγελο της μήμης ή
[χυσά.

Στή λαμπηρένια όψη σου κρύβεις κάποιο
[μυνητή

και τις άνθρώπινες ψυχές τροβάς κι' ά-
[ποθανμαζόν

την όμορφιά, τη δύναμι, τη σιμλη του
[τεχνίτη

τό μεγαλειό τ' άθάνατου γλύπτου μας νά
[δοξάζουν.

Κι' ό είδωλοάρετς ποιητής 'μπρός σου
[γονατισμένος

στην άλυσ τέχνη σου ψήλα τό γέρας ή
[ψωνει

πονετικές και ταπεινός προσκυνήτης πι-
[σοει

ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΙΡΚΑΝ

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Στάτον Καρόλντον Πρίδρον 'Αρδιαν
Σάς έννοήσαν συνδρομητήν. Γιά τό
καλά σας λόγια σάς εύχαριστούμεν.

Γ. Χατζηθεόδωρον Ένταθα. Τά
καλά σας λόγια 'ας συνακίνησαν. Εύχα-
ρίστως θά γίνη δεκτή υιάδήποτε συνερ-
γασία σας.

Αστέριον Χασάπην άντιπρόσωπόν μας
Β. Γυμνασίου Θ. 'Αίρας Διά έτος ένεργ-
γείας σας σάς εύχαρ στούμεν θερμώς.

Κ. Μάγαρην άντιπρόσωπόν μας Δ.
Λεϊόν Κοτάνης. Η άνταπόκρισίς σας θά
δημοσιευθι έν καιρώ.

Μαράκην Χ'ηλιδία. Διά τας ύποδεί-
ξεις σας έκ των όποιων πολλαί είναι όρ-
θαί σάς εύχαριστούμεν.

Στέλλιον Π. Πιζαδίου Αίγυπτον. Τά
30 σελήνια έλήφθησαν και σάς εύχαρι-
στούμεν ός και διά τά καλά και όρθά
λόγια σας.

Κ. Ν. Οικονομίδην Ζοχαννουπουργ
Νοτίου Άμερικής. Προσεχώς θά λιβντε
έπιστολήν μας, επί όλων των ζητημάτων
πού μάς νόησθε.

Α. Π. Μιαμού. Μονοτάξιον Διδασκα-
λείον δέν λειτουργεί δυστηνός πρυθνά.

Χ. Σ. Χρυσάφην Πύργον 'Ηλείας Άν-
πιστήν ι κανείς τό γραπτόμάς σας θά
άποφασί πώς είσθε μέγας και τρανός.
Άκούμεν τό γραπτόμάς σας τό όποι-
όν θά μάς πηδν άν έχετε δίκη είδάλως
σάς συνιστώμεν την κινηματογραφικήν
έκτασιαν νωστ. Δρομ. πλατεία Κολοκο-
τρήνη Άθή'αι.

Β. Κουτσούλιν μαθητής γυμνασίου Νε-
μίας. Εύχαρίστως σάς διορίζομεν άντι-
πρόσωπόν μας εις τό γυμνάσιον σας και
περιμένομεν ένεργείας σας.

Π. Γιαννουδάκην άντιπρόσωπόν μας
9ον γυμνάσιον ένταθ. Τά λάθος έδιορ-
θώθη και έπομένως σάς αναθέτομεν την
άντιπροσωπείαν του Έργοηριον εις τό
9ον γυμνάσιον. Θεοδωρόπουλον Νικόλαον
ένταθα. Διά την συνδρομήν σας σάς εύ-
χαριστούμεν. Η δίσις σας έδιορθώθη
και έτοιμώς τό άποστέλλομεν Πειραιώς
30 ένταθα.

Π. Λοζανών άντιπρόσωπόν μας γυ-
νάσιον Κρήνθου. Διά τας ένεργείας σας
σάς εύχαριστούμεν. Ο ένθους ασμός των
άγαστηών μας φίλων συμμαθητών σας
μάς συγκινεί.

Ν. Δαυανών άντιπρόσωπόν μας Γυ-
μνασίου Παλαιόχωρα. Διά τας ένεργείας
σας σάς εύχαριστούμεν. Τόν κ. Γ. Άντι-
νοβαρδάνην ένεγράψαμεν συνδρομητήν
μας. Εύχαρίστως διορίζομεν τόν κ. Θ.
Κουβαρδάκην άντιπρόσωπόν μας εις την
τάξιν τους.

Β. Ζαρούκαν μαθητήν Γυμνάσιον Βέρ-
ροισιν. Διά τό καλά σας λόγια σάς εύχα-
ριστούμεν. Εύχαρίστως σάς διορίζομεν άν-
τιπρόσωπόν μας εις τό Σχολεία της πό-

λέως σας και άναμένομεν άποτελέσματα
των ένεργειών σας. Προσεχώς άποστέλ-
λομεν όληγίας.

Γ. Ρουσσόπουλον άντιπρόσωπόν μας
Γυμνασίου Δράμας. Όδηγίς σας άπο-
στέλλομεν προσεχώς.

Β. Θ. Σιουλιόπουλον Δέμητρον Γορτυ-
νίης. Τά εύγενές έ διαπέπον σας μάς συ-
γκινεί. Εύχαρίστως σάς διορίζομεν άντι-
πρόσωπόν μας εις τόν Δήμιον σας και έλ-
πίκομεν ότι έν τώ προορώ σας τό Έ-
ργοηριον εύρα ένα από τούς καλλίτερους
φίλους και ύποστηρικτάς του.

Α. Ν. Κουανών Έπιπονηή Σχολή
Κρυόφας. Μάς συγκινεί ή ένθους ένεργεία
την άποτέλν δένει ή υιθητική νεολαία
πρός τό Έργοηριον. Σάς εύχαριστούμεν
θερμώς.

Β. Δ. Ρουμυλιώτην άντιπρόσωπόν
μας Άχαλιδία. Φωτονογραφία σας έλάβο-
μεν. Διά τας ένεργείας σας σάς εύχαρι-
στούμεν. Η έπιστολήν μας προς σάς
έξελκνυθι νά είναι άπεριόριτος Τά
κατά τών άντιπρόσωπων μας θά άπο-
σταλν έλα μετό έντός του έρχομένου
μήνος. Όστε ελν άνησχείται

Κ. Παπαγιωργίου άντιπρόσωπον μας
γυμνάσιον Κασορών Λήμνου. Τάς διορθώ-
σεις άπέπεραμεν εύσπελνός θά γίνη δε-
κτική και θά δημοσιευθι ά βέβαια είναι
συμμετρητόν συνεργασία σας και των
Δεχόμεθα και διορίζομεν άντιπρόσωπος
κ. κ. Κελλάρη Σ. Δημητριάδην Α. Τρι-
Σκεπών Άν. και έλπίζομεν ότι θά φα-
έμιστοσύνης μας.

Χ. Παπαδημητριάδην άντιπρόσωπόν
Γυμνασίου Καλάβρυτα. Δεχόμεθα και σάς
υπόμνησιν. Τά έργον σας ως άντιπρο-
σώπου του Έργοηριου είναι νά ένεργ-
γείτε την διδόνν αυτόν και τών άσών
του μεταθ των μαθητών του Γυμνασίου

σας και των άλλων συμπολιτών σας, έν-
γρόφοντες συνδρομητάς κτλ. Άποστεί-
λατε μας δύο φωτογραφίας σας. Μαθη-
τικές άνταποκρίσεις δεχόμεστε.

ΑΠΟΣΤΑ ΜΑΣ ΣΤΕΛΝΟΥΝ

Μαίση Γ' Ίωαν. «Η άνάκη της Νι-
τασι» όχι καλό δυστυχώς. Αλλά δέν εί-
ναι διήγημα είναι μυθιστόρημα.

Α. Γ. Τάσον Γ. Βλέπετε πώς με την
προσότη και την έπιμονή τά διηγήματα
νοόφονται καλλίτερα. Τό χρονογράφημά
σας «τό κουδούνι κτυπά» περισσότερο
έπιτυχημένο.

Κ. Τσαβίδη Παλύκατρον. Τά τέσ-
σρα τραγουδάκια σας όχι πετυχημένα.
Πέρδικας λευκές υπάρχουν περδανά ;

Μ. Παν. Τά ποιήματά σας έναντίον του
κομμουνισμού πολύ φερβό Παραθέτομεν
έδω τό πρώτο δίτιμο του νιδ νά δήτε
και σάς πώς δέν είναι νιδ υάς.

«Διά λόγια έχω νά σας πώ με πικρα-
μένα γέλι.»

«Ο πάντοισχοι κομμουνιστάι. ό ψωρο-
γαλέοι σκόλλοι.»

Στελλάτ. Τό εις τούς «Πρωτοπόρους»
δπου άσπαλός θά δημοσιευθι

Τοιοθάνι Λουμανβίσκου (;) Τό έργον
σας έδ ές ές δά διαβάσομε και θά σας
άπαντήσομεν.

Π. Χροαλ. Θεολόγη τό ποίημα σας
είναι Μορκορ άντιγραμμένο, Λυπούμε-
θα πολύ.

Παλ. Κ. Δέν υπορ ή δυστυχώς νά δη-
μοσιευθι γιατί έχει πολιτική χροίαν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

Άναμνηθείς της
λέρας υποβιβάζομεν
την συνδρομήν του Έ-
ργοηριου εις την Αί-
γυπτον και Αφρικην έν-
γένει εις έίκοσι σελή-
νια μόνον.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΟΛΛΟΣΣΟΣ

ΔΙΟΙΚ. Ι. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ ΥΠΟΔ. Α. ΚΟΥΖΗΣ

